

Εδένδερο

ΤΕΥΧΟΣ 71

ΒΗΜΑ

«Διότι ανέβη ενώπιον αυτού ως τρυφερόν φυτόν, και ως ρίζα από ξηράς γης...και διά των πηηγών αυτού ημείς ιάθημεν»

Ησαΐας 53/2,5

ΘΑΝΟΣ ΚΑΡΜΠΙΟΝΗΣ
(1917-2009)

*«Η μνήμη του δικαίου
είναι μετ' ευλογίας...»*

(Παροιμίες 10/7)

ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

ΑΠΡΙΛΙΟΣ - ΜΑΪΟΣ - ΙΟΥΝΙΟΣ 2019

Β' ΤΡΙΜΗΝΟ:

ΑΠΡΙΛΙΟΣ - ΜΑΪΟΣ - ΙΟΥΝΙΟΣ 2019

ΕΤΟΣ 18° • ΦΥΛΛΟ 71°

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ
ΤΩΝ ΕΛΕΥΘΕΡΩΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΩΝ
ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΛΚΙΒΙΑΔΟΥ 5, 104 39 ΑΘΗΝΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΗΣ
- ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΚΑΤΑ ΝΟΜΟ

Ιωάννης Γρίζος

Τηλ.: 210 7487771

E-mail: giannisgrizos@yahoo.com

ΣΥΜΒΟΥΛΟΙ ΕΚΔΟΣΗΣ:

Τέρπος Πετροβατζής

Μάνος Δαμιανάκης

ΕΛΕΓΧΟΣ - ΔΙΟΡΘΩΣΗ:

Ιωάννης Γρίζος

Τηλ.: 210 7487771 - 6906 419098

giannisgrizos@yahoo.com

Παπαδιαμαντοπούλου 168

T.K. 15773, Ζωγράφου

ΕΚΤΥΠΩΣΗ:

VOLCANO, ΠΑΝ. ΖΑΦΕΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Μικράς Ασίας 76, Γουδί

Τηλ.: 210 7708375, Fax: 210 7487280

E-mail: volcano1@otenet.gr

www.volcanograph.gr

Το «ΕΛΕΥΘΕΡΟ ΒΗΜΑ»

κυκλοφορεί στις αρχές

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ - ΑΠΡΙΛΙΟΥ

ΙΟΥΛΙΟΥ - ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

Αποστέλλεται ΔΩΡΕΑΝ σε όποιον

το ζητήσει με επιστολή του.

ΔΙΑΝΟΜΗ - ΔΙΑΚΙΝΗΣΗ:

Στυλ. Ρούσσος - Γεώργιος Εσσαγιάν

Συντηρείται με αυτοπροαίρετες

εισφορές των αναγνωστών του.

Τραπεζικός Λογαριασμός

για αυτοπροαίρετες εισφορές

ΤΡΑΠΕΖΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ: 6597104860123

IBAN: GR 8801715970006597104860123

(απαραίτητη σημείωση:

«ΓΙΑ ΤΟ ΕΛΕΥΘΕΡΟ ΒΗΜΑ»)

Φωτογραφία εξωφύλλου: Anne Talman

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Η Αντιλογία της Ανάστασης

«Αββιά θέλει τις ειπεί; Πώς ανασταίνονται οι νεκροί;
και με ποίον σώμα έρχονται;» (Α΄ Κορ. 15/35)

Θάνος Καρμπόνης2-3

Κάδης Βαρνή (ποίημα)

Βασιλική Μαρκεσίνη.....3

Ο Κήπος

Μάνος Δαμιανάκης4-5

Η Ιστορία της ζωής μου

Δημήτριος Τοράκης6-7

Θάνος Καρμπόνης (1917-2009):

«Η μνήμη του δικαίου
είναι μετ' ευλογίας...»

(Παροιμίες 10/7)

Αντώνης Περιάλης, Δρ Σπύρος Φίλος,

Παντελής Ρήγας, Α. Γαβιωτάκη,

Νίκος Μπαρδούτσος,

Αλέξανδρος Πεπονάκης,

Σ. Ι. Πορτινός8-13

Έρημος (ποίημα)

Θάνος Καρμπόνης10

Εαρινό Προανάκρουσμα (ποίημα)

Θάνος Καρμπόνης14

G12 άβυσσος

Λήμμα από το Λεξικό Παβλ. και Καιν. Διαθ.

Επιμέλεια Παν. Πεπονάκης14

Σχεσιασμός και Εκκλησία

Σ. Ι. Πορτινός15

Δίδαξόν με, Κύριε, την Οδόν Σου

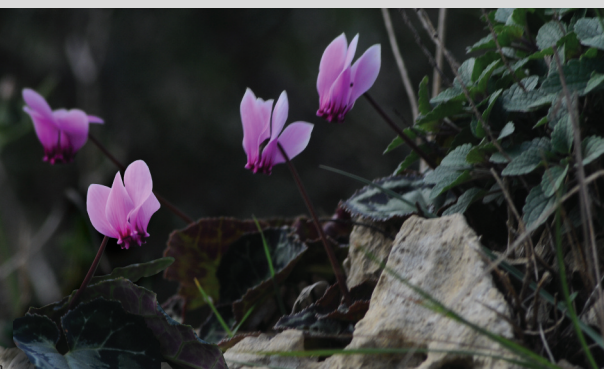
(ποίημα)

George McDonald

(Απόδοση: Θ. Καρμπόνης)16

Προγράμματα Πνευματικού Κέντρου

Σούνιο, 201916

Αγαπητοί φίλοι,

στέλνουμε τους χαιρετισμούς μας σε όλους τους παραλήπτες του «Ελευθέρου ΒΗΜΑΤΟΣ», αλλά και σε πολύτιμους φίλους, παλιούς και νέους. Σε μια κοινή πορεία με πολλούς από σας, αναζητώντας το «επέκεινα» των εφήμερων ανθρωπίνων πραγμάτων, κάπου συναντηθήκαμε. Έτσι, οι δεσμοί αμοιβαίας αγάπης σφυρηλατήθηκαν αραγαείς και συνεκτικοί. Και είμαστε χαρούμενοι γι' αυτό. Δεν το κρύβουμε.

Ταυτόχρονα ο χαιρετισμός μας απευθύνεται σε ιχνηλάτες και κυνηγούς της Αλήθειας. Όπως, άλλωστε, υπήρξαμε και εμείς. Παρ' όλα αυτά πολλές φορές, διψασμένοι και ανικανοποίητοι επιστρέφουμε στην πηγή, λαχταρώντας να ξεδιψάσουμε. Και σίγουρα αυτό δεν είναι ψευδαίσθηση. Η πηγή βγάζει νερό ακατάπαυστα. Είναι το νερό της Σωτηρίας και του ξεδιψάσματος, μέσα απ' το βράχο που κτυπήθηκε, σκίστηκε και έσπασε. Άφθονο και επαρκές.

Αγαπητέ οδοιπόρε, αν προσπέρασες τον ανοιγμένο βράχο, ξαναγύρισε πίσω, είναι εκεί. Αν όχι, αγαθή η συγκυρία! Θα τον βρεις στο δρόμο σου. Το νερό τρέχοντας ασταμάτητα είναι διαθέσιμο και προσφέρεται σε όλους που θα θελήσουν να πιούν. Ο απόστολος των εθνών, Παύλος ο Ταρσέας, μετουσιώνει την προηγούμενη αλήθεια, απέρριπτα και λιτά σε Θεόπνευστο Βιβλικό Λόγο «...διότι το πάσχα ημών εθυσιάσθη υπέρ ημών ο Χριστός» (Α' Κορ. 5/7).

Όλοι οι συνεργάτες και συντελεστές του «Ελευθέρου ΒΗΜΑΤΟΣ» σας ευχόμαστε το φετινό Πάσχα να είναι σταθμός πνευματικός για όλους σας, για τα αγαπημένα σας πρόσωπα, αλλά και για την αγαπημένη μας πατρίδα.

In memoriam

Αγαπητοί φίλοι, σας θυμίζουμε, ότι σαν μια στιγμή κύλησαν 10 χρόνια από τότε που ο Θεός κάλεσε στην παρουσία Του τον αδελφό μας Θάνο Καρμπόνη.

Έναν αληθινό φίλο του ουράνιου Πατέρα μας, πιστό και αγαπητό, ακούραστο υπηρέτη του Ιησού Χριστού, ένα ανεπανάληπτο σκεύος εκλογής στην υπηρεσία του Θεού πάσης Χάριτος.

Στο τεύχος αυτό θα διαβάσετε σκέψεις του σε πεζό και ποιητικό λόγο και αναμνήσεις από αδελφούς που τον γνώριζαν. Θεωρήστε το σαν μια πνευματική ανθοδέσμη στον πνευματικό άντρα, που συνεισέφερε τα μέγιστα «...πολλάκις και πολυτρόπως» στη μαρτυρία του ονόματος και του έργου του Ιησού Χριστού.

Στον παντοτινό και αξέχαστο φίλο μας, και εν Χριστώ αδελφό μας, τον οποίο θα ξαναδούμε!

Με εκτίμηση,
Ιωάννης Γρίζος

**ΑΓΑΠΗΤΟΙ ΑΔΕΛΦΟΙ,
ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΣΑΣ ΥΠΕΝΘΥΜΙΣΟΥΜΕ ΟΤΙ Η ΣΥΝΕΧΙΣΗ ΤΗΣ ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΑΣ
ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ ΘΑ ΕΞΑΡΤΗΘΕΙ ΑΠΟ ΤΙΣ ΑΥΤΟΠΡΟΑΙΡΕΤΕΣ ΠΡΟΣΦΟΡΕΣ
ΟΛΩΝ ΜΑΣ ΠΟΥ ΤΟ ΑΓΑΠΑΜΕ ΚΑΙ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΜΑΣΤΕ ΓΙ' ΑΥΤΟ.**

Τραπεζικός Λογαριασμός

ΤΡΑΠΕΖΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ: 6597104860123

IBAN: GR88 0171 5970 0065 9710 4860 123

Απαραίτητη Σημείωση: «ΓΙΑ ΤΟ ΕΛΕΥΘΕΡΟ ΒΗΜΑ»

Η Αντιλογία της

Μοσχοβόλο το μήνυμα του αναστάσιμου όρθρου άπλωσε και ευώδιασε όλη την κτίση, με την οσμή της ζωής που φέρει: «*Τι ζητείτε τον ζώντα μετά των νεκρών; Δεν είναι εδώ, αλλή' ανέστη*» (Λουκ. 24/5). «*Αλλή'ά τώρα ο Χριστός ανέστη εκ νεκρών' έγεινεν απαρχή των κεκοιμημένων*». (Α' Κορ. 15/20). Όχι μόνο ο στοχασμός και οι καρδιές εκείνων που δέχτηκαν πρώτοι το νικηφόρο τούτο μήνυμα, οι αυτόπτες μάρτυρες του μοναδικού στην ιστορία της ανθρωπότητας γεγονότος, αλλά και ολόκληρη έκτοτε η ζωή, σε όλες τις αχανείς διαστάσεις της, διαποτίζεται από το ελπιδοφόρο άγγελμα που αναγεννά, ζωογονεί, ανασταίνει την ύπαρξη και της χαρίζει τις προϋποθέσεις να ξανοιχτεί σε νέες, όντως θείες επιδιώξεις, στο παρόν και την αιωνιότητα.

Τα τελευταία ερείσματα ενός συγκεκαλυμμένου ορθολογισμού, που στο βάθος αποτελεί άρνηση της υπερβατικής δύναμης που προκαλεί το γεγονός της ανάστασης, ορθώθηκαν σαν μορφή αντίδρασης, από τον διαποτισμένο με την ελληνική φιλοσοφία, χριστιανισμό της Κορίνθου.

Η χριστιανική πίστη της κοσμοπολίτικης αυτής θαλασσόπολης, αδύνατη ν' αδράξει τον ρωμαλέο ρεαλισμό του Ευαγγελίου της χάριτος που αγκαλιάζει ταυτόχρονα ύλη και πνεύμα, ακέραιο τον άνθρωπο, και τον ανανεώνει κάτω από την αναγεννητική δημιουργία του αναστάσιμου Κυρίου, μη τολμώντας εξ άλλου να προβάλλει αυτό που οι Αθηναίοι φιλόσοφοι με παρρησία είχαν αντιτάξει στον «*ξένων θεών κήρυκα*», το «*Περί τούτου θέλωμεν σε ακούσει πάσιν*» (Πραξ. 17/33), καταφεύγει σε μια μορφή ιδεαλιστικής κατανόησης και ερμηνείας της χριστιανικής αλήθειας, που δέχεται ουρανό, ψυχή, πνεύμα, μα αρνείται το ρεαλισμό της σωματικής ανάστασης του ανθρώπου. Θα ισχυρισθεί ότι «*ανάστασις νεκρών δεν είναι*» (Α' Κορ. 15/12) και θα αντιλογήσει ως προς τον τρόπο της ανάστασης και ως προς το είδος του αναστημένου σώματος, με συνέπεια να κινδυνεύουν να καταστούν οι αντιλογίες αυτές, με τις υλιστικές προεκτάσεις στις οποίες αναπόφευκτα κατέληγε το πλάνο πνεύμα, με το «*...ας φάγωμεν και ας πίωμεν' διότι αύριον αποθνήσκομεν*», «*...αι κακαί συναναστροφαί*» (Α' Κορ. 15/32,33), φθοροποιές για τα χρυσά ήθη της νεογέννητης χριστιανικής κοινότητας.

Εναντίον αυτής της μορφής της πλάνης, εναντίον αυτού του υποκριτικού ενδοιασμού της ασθε-

νούςης πίστης, θα στραφεί η πολεμική της αλήθειας.

Ρωμαλέα, ρεαλιστική, ακάθεκτη, θα προχωρήσει ως τα οχυρώματα του εχθρού για να προκαλέσει τον αντιλέγοντα: «*Αλλή'ά θέλει τις ειπεί*», και θα επιτεθεί με πρώτο όπλο το επιχείρημα το εκ της φύσεως που προσφέρει αυτή η ίδια η ζωή και η ανθρώπινη εμπειρία.

Είναι «*άφρων*» ο αντιλέγων και η αντιλογία του «*μωρία*», σοφία «*ψυχική*», ανθρώπινη, του κόσμου τούτου, σε αντίθεση προς την αλήθεια του Ευαγγελίου που είναι «*σοφία εν μυστηρίω*», «*αποκεκρυμένη*», συνοδευόμενη από αποδείξεις πνεύματος και δυνάμεως του Θεού, την οποίαν «*ουδείς των αρχόντων του αιώνος τούτου εγνώρισε*», (Α' Κορ. 2/6-8).

Διότι εάν αυτό το οποίο ο άνθρωπος σπείρει δεν ζωοποιείται, εάν δεν αποθάνει, ιδού ότι κατακλυζόμαστε από ένα αενάως επαναλαμβανόμενο τριγύρω μας γεγονός, ανάλογο με εκείνο της ανάστασης που ο αυτοκαλούμενος ορθολογιστής απορρίπτει.

Και αν ο Θεός δίνει «*...εις έκαστον των σπερμάτων το ιδιαίτερον αυτού σώμα*» (Α' Κορ. 15/38) και αν πάσα σαρξ, με άλλα λόγια κάθε βιολογική ύπαρξη, διαφέρει άλλης, κατά το στοιχείο τούτο που λέγεται σώμα, άρα το σώμα δεν είναι το καθαυτό υλικό στοιχείο, το «*σαρξ και αίμα*», κατά την Αγία Γραφή, το οποίο μπορεί να κληρονομήσει τη βασιλεία του Θεού, και το οποίο σε τελευταία ανάλυση είναι το ίδιο σε κάθε βιολογική ύπαρξη, μια και είναι απόρροια της ίδιας υλικής πηγής από την οποία όλα τα είδη προέρχονται, δηλ. της γης, αλλά το στοιχείο εκείνο της δυνάμεως που πλάθει και μορφοποιεί την ύλη, ώστε να λάβει το σχήμα που ο Θεός θέλησε για το κάθε είδος ξεχωριστά. Έτσι κατά τον απόστολο της αλήθειας, τα είδη «*άνθρωποι, κτήνη, πτηνά, ιχθύες*», δεν διαφέρουν κατά την υλική τους σύνθεση, το σύνολο δηλαδή των υλικών στοιχείων που το σώμα συνέχει και διατηρεί και το οποίο είναι σε όλα τα είδη ανάλογο, αλλά κατά την πλαστοουργό δύναμη που μορφοποιεί και συγκροτεί την ύλη, αποτυπώνοντας τη δική του ιδιομορφία σε κάθε είδος.

Το στοιχείο τούτο, ασύλληπτο καθαυτό και απρόσιτο, γίνεται αισθητό σαν γίνει ενεργό και χρησιμοποιήσει την ύλη και μορφοποιηθεί. Είναι με άλλα λόγια το προϊόν της δημιουργικής ενέργειας του Λόγου του Θεού, ο Οποίος είπε και εγένοντο τα είδη. Είναι το ρήμα της δυνάμεως Αυτού, που

Ανάστασης

**«Άηλιά θέλει τις ειπεί, Πώς ανασταίνονται οι νεκροί;
και με ποίον σώμα έρχονται;» (Α΄ Κορ. 15/35)**

έδωσε σε κάθε είδος το ίδιον αυτού σώμα. Έτσι κατά την Γραφή της αλήθειας, «...άηλη μεν σαρξ (δηλ. βιολογική ύπαρξη) των ανθρώπων, άηλη δε σαρξ των κτηνών, άηλη δε των ιχθύων, και άηλη των πτηνών» και υπάρχουν «...σώματα επουράνια, και σώματα επίγεια», άηλιά «άηλη μεν η δόξα των επουρανίων, άηλη δε η των επιγείων» (Α΄ Κορ. 15/39,40).

Σκύβει ο άπιστος με σαρκασμό πάνω απ' τον τάφο, μέσα απ' τον οποίο η ύλη διέρρευσε και διαχύθηκε στην παγκόσμια κυκλοφορία και γελά ειρωνικά: Πού είναι το σώμα;

Και όμως το μυστήριο είναι εκεί. Η πλαστουργική δύναμη του σώματος, ανάλογη προς τόσες δυνάμεις που υπάρχουν στο σύμπαν, παραμονεύει εκεί, αν και δεν είναι αισθητή.

Με την προσταγή του Κυρίου των δυνάμεων θα γίνει ενεργός για να αποδώσει, χρησιμοποιώντας νέα υλικά στοιχεία, το ίδιο του κάθε σώματος σε ένδοξη, όμως, μορφή. «Διότι θέλει σαλπίζει, και οι νεκροί θέλουσιν αναστηθή άφθαρτοι, και ημείς - οι ζώντες κατά την παρουσία του Κυρίου - θέλομεν μεταμορφωθεί» (Α΄ Κορ. 15/52).

Έτσι κατά τη λογική της ανάστασης το «ψυχικό σώμα» θα γίνει ή θα μετασχηματισθεί σε «πνευματικό», το «φθαρτόν τούτο» θα ενδυθεί «αφθαρσία», το «θνητόν αθανασία», το «εν ατιμία σπειρόμενον», «εγείρεται εν δόξη», το «εν ασθενεία, εν δυνάμει».

Οποίο βάθος σοφίας στο λόγο τούτο της ανάστασης, του οποίου ο Θεός ανυπέβλητη απόδειξη χαρίζει δια του Χριστού, ο Οποίος έγινε «απαρχή των κεκοιμημένων» (Α΄ Κορ. 15/20), «πρωτότοκος εκ των νεκρών» (Κολ.1/18), «αρχή της κτίσεως του Θεού» (Αποκ. 3/14).

Έτσι ο Υιός του Θεού, ο εν αρχή Λόγος, δημιουργός και συντηρούσα αιτία των κόσμων και των ειδών της ζωής, γίνεται το πρότυπο, «αρχή» των μελλόντων να κληρονομήσουν τη δόξα της αιώνιας ζωής, μα ταυτόχρονα Αυτός προσωπικά η «Ανάσταση και η Ζωή» για τους νεκρούς και ζώντας κατά

την παρουσία Του (Ιωάν. 5/29).

Αναμφισβήτητα ο λόγος της Ανάστασης αποκάλυπτει κάτι απείρως βαθύτερο και υψηλότερο εκείνου που η ανθρώπινη αντιλογία, η κατά κόσμο σοφία, μπορεί να εννοήσει.

Θάνος Καρμπόνης

ΚΑΔΗΣ ΒΑΡΝΗ

*Στην Κάδης Βαρνή
για φορά θα βρεθείς.*

*Με την έρημο πίσω σου
και μπρος σου ν' απηλώνεται η γη Χαναάν...*

*Γι' αυτό κατασκόπους μη στείλεις
τη γη ν' ανικνεύσουν.*

*Πανύψηλα τείχη κι' απόρθητα για σένα πως
είναι θα πουν
και χώρα γιγάντων.*

*Στην Κάδης Βαρνή σαν βρεθείς
με πίστη προχώρα τη γη Χαναάν ν' αποκτήσεις.*

*Δειλός απ' έξω αν σταθείς
και σε θρήνο ξεσπάσεις...*

*Τον δρόμο που φέρνει στην έρημο πίσω
σε βλέπω να παίρνεις με κεφάλι σκυφτό
κι εκεί να πλανιέσαι για χρόνια
χωρίς να προσμένεις...*

*παρά πότε η ώρα θα 'ρθεί το κουφάρι
ν' αφήσεις.*

*Στην Κάδης Βαρνή σαν βρεθείς
με πίστη προχώρα τη γη Χαναάν ν' αποκτήσεις.*

Βασιλική Μαρκεσίνη

Παρατηρώντας τους ουρα-
νούς, τον ήλιο, την σελήνη,
τ' αστέρια, τα βάθνη του
Σύμπαντος με όλα τα μέσα που μας
διαθέτει η επιστήμη και η σύγ-
χρονη τεχνολογία, αισθανόμαστε
όλο και περισσότερο την ανεπάρ-
κειά μας να μιλήσουμε με αυθεν-
τία και βεβαιότητα για τα
θαυμαστά αυτά θέματα. Πόσο
άραγε θα μπορούσε η σάρκα και τα
χώματα να αγγίξουν τα βάθνη της
Δημιουργίας;

Πώς θα μπορούσε το εφήμερο και
πεπερασμένο να περιγράψει τα σχέδια
του Άπειρου και Αιώνιου; Από την άλλη
μεριά, η φωνή της Δημιουργίας, η διή-
γηση των ουρανών ακούγεται εδώ και
αιώνες σταθερή, αδιάκοπη, καταληπτή.

Ακούσαμε τη φωνή των ουρανών να
μας διδάσκει ότι η τύχη είναι η μεγάλη
πτιπημένη στο Σύμπαν του Θεού. Ότι το
χάος και η αβεβαιότητα εξαφανίζονται
μπροστά στην πρώτη αιτία, στη σοφία
και το σχεδιασμό του Δημιουργού.
Ακούσαμε τους ουρανοί να διηγούνται
πώς γεννήθηκαν με το Λόγο του Θεού
κάποια στιγμή στο παρελθόν, και πως
στην Εσχάτη Ημέρα θα δώσουν τη θέση
τους στο Νέο Ουρανό και στη Νέα Γη,
στο νέο κόσμο της δικαιοσύνης, της
ελευθερίας, και της φανέρωσης της
δόξας των υιών του Θεού. Και πάνω απ'
όλα, το ρεφρέν του τραγουδιού των ου-
ρανών ήταν Εκείνος, μέσω του οποίου
έγιναν και χάριν του οποίου υπάρχουν
τα πάντα!

Παρ' όλα αυτά οι άνθρωποι φαίνον-
ται να κρατούν τα μάτια τους πεισμα-
τικά κλειστά στην παγκόσμια αυτή
αποκάλυψη των ουρανών. Γνωρίσαμε
ότι η αγάπη για το σκοτάδι και την
άγνοια αποδεικνύεται παράξενα δυ-
νατή... Ακόμη και άνθρωποι του Θεού
όπως ο Ιώβ, δυσκολεύονται να συμφι-
λιωθούν με την ιδέα ενός φαινομενικά
κρυμμένου Θεού. «*Είθε να ήξευρον πού
να εύρω Αυτόν! Ιδού, υπάγω εμπρός,
αηλιά δεν είναι και οπίσω, αηλιά δεν
βλέπω Αυτόν. Εις τα αριστερά, όταν εργά-
ζεται, αηλιά δεν δύναμαι να ιδω Αυτόν,
κρύπτεται εις τα δεξιά, και δεν βλέπω
Αυτόν...*» (Ιώβ 23/3,8,9)

Επειδή ο Θεός παραμένει σιωπηλός
και αόρατος, πολλοί έχουν την εντύ-
πωση ότι είναι και απών. Η απαίτηση
των αισθήσεών μας είναι να δούμε για

Ο Κήπος

να ποτέψουμε. Κάποιοι σύγχρονοι
αγνωστικιστές συνέθεσε μια παραβολή,
για να κάνει κατανοητό το πρόβλημα
του σύγχρονου ανθρώπου σχετικά με τη
σιωπή του Θεού. Είναι η ιστορία δύο
εξερευνητών που διείσδυσαν βαθιά
μέσα στη ζούγκλα της Αφρικής. Μακριά
απ' τον πολιτισμό, ξαφνικά, βρέθηκαν
μπροστά σ' έναν όμορφο και περιποι-
ημένο κήπο. Ο κήπος ήταν καθαρισμέ-
νος από χόρτα και ζιζάνια, από ξερά
φύλλα και άγρια φυτά. Τα λουλούδια
ήταν φροντισμένα, βαλμένα με τάξη σε
συμμετρικές σειρές, τα αυλάκια του πο-
τίσματος φρεσκοκαμμένα και τακτο-
ποιημένα για να κάνουν το έργο τους.
Σίγουροι ότι πρέπει εκεί γύρω να βρί-
σκεται κάποιος κηπουρός, οι δυο εξε-
ρευνητές έστησαν τη σκηνή τους μέσα
στον κήπο και περίμεναν την εμφάνισή
του. Ο κηπουρός δεν ήρθε ποτέ...

Ο ένας εξερευνητής πρότεινε τότε
να φύγουν, αλλά ο άλλος αντέτεινε ότι
πιθανόν ο κηπουρός να ήταν αόρατος.
Πιθανόν να "γλιστρούσε" μέσα στον
κήπο κατά τη διάρκεια της νύχτας. Έτσι
οι δυο εξερευνητές έστησαν ένα φράχτη
γύρω από τον κήπο και κρέμασαν πάνω
του κουδουνάκια, ώστε σε περίπτωση
που ο αόρατος κηπουρός περνούσε μέσα
στον κήπο να έδιναν σήμα συναγερμού.
Πέρασαν αρκετές νύχτες, αλλά τα κου-
δουνάκια ποτέ δεν χτύπησαν. Ο ένας
εξερευνητής επέμενε τώρα ότι έπρεπε
να φύγουν. Ο άλλος ακόμη ήθελε να
μείνουν και να περιμένουν τον κη-
πουρό. "Μπορεί ο κηπουρός να μην είναι
μόνο αόρατος αηλιά και άηλος". Τότε ο
πρώτος εξερευνητής απάντησε: "Ποια
είναι η διαφορά ανάμεσα σ' έναν άηλο και
αόρατο κηπουρό και σ' έναν ανύπαρκτο
κηπουρό;" Το νόημα της "παραβολής του
κήπου" είναι ότι δεν υπάρχει ουσιαστική
διαφορά μεταξύ ενός άυλου και αόρα-
του σιωπηλού Θεού και ενός Θεού πε-
θαμένου, ανύπαρκτου...

Κι όμως υπάρχει διαφορά! Και αυτή
είναι ο κήπος! Αυτή ακριβώς η παρου-
σία ενός καλλιεργημένου και περιποι-
ημένου, όμορφου κήπου στη μέση μιας
άγριας αφιλόξενης ζούγκλας, κραυγά-

ζει εκκωφαντικά πως υπάρχει κηπου-
ρός...!

Αυτό προσπαθεί να μας υποδείξει ο
19ος Ψαλμός μέσα από τις σελίδες της
Αγίας Γραφής. Οι ουρανοί, τ' αστέρια, ο
Ήλιος, οι γαλαξίες, το όμορφο και σοφά
σχεδιασμένο Σύμπαν, είναι ο κήπος που
μαρτυρεί για τον Θεό...

...Ήταν κάποτε ένας όμορφος κήπος...
«*Και ο Κύριος ο Θεός φύτεψε έναν παρά-
δεισο στην Εδέμ προς τα Ανατολικά...
Και ο Κύριος ο Θεός έκανε να βλαστήσει
από τη γη κάθε δέντρο ωραίο στην όραση,
και καλό στη γεύση και το δέντρο της
ζωής στο μέσον του παραδείσου, και το
δέντρο της γνώσης τού καλού και του
κακού. Και εξήρχετο ένας ποταμός από
την Εδέμ για να ποτίζει τον παράδεισο...
Και ο Κύριος ο Θεός πήρε τον άνθρωπο
που έπλασε, και τον έβαλε στον παρά-
δεισο της Εδέμ για να τον εργάζεται, και
να τον φυλάπει*». (Γένεση 2/8-10).

Δεν έμεινε για πολύ ο άνθρωπος
στον όμορφο κήπο της Εδέμ. Θέλησε να
αυτονομηθεί, αλλά έγινε δούλος της
διαφθοράς, αγάπησε το θέλημά του,
αλλά μίσησε τον πλησίον του, και ο Θεός
σκόωσε τον όμορφο κήπο από τον
κόσμο μας, και από τότε ο άνθρωπος
παραμένει δραματικά εξόριστος... Χωρίς
Θεό, χωρίς ζωή, χωρίς ελπίδα!

Πέρασαν αιώνες και κάθε τόσο λυγ-
μικά υψωνόταν προς τους ουρανοί η
έκπληξη του Ψαλμωδού: «*Όταν θεωρώ
τους ουρανοί Σου, το έργον των δακτύ-
λων Σου, την σεσήνην και τους αστέρας...
τι είναι ο άνθρωπος ώστε να ενθυμίσαι
αυτόν; ή ο υιός του ανθρώπου, ώστε να
επισκέπτεσαι αυτόν;*» (Ψαλμός 8/3-4)

Η μεγάλη επίσκεψη πραγματοποιή-
θηκε σε μια φάτνη, στη Βηθλεέμ της
Ιουδαίας πριν δυο χιλιάδες χρόνια. Και
πολλοί πίστεψαν ότι ο Μεγάλος Κηπου-
ρός άρχισε επιτέλους να φυτεύει ξανά
τον κήπο Του πάνω στους λόφους της
Παλαιστίνης, ανάμεσα στις πόλεις και τα
χωριά της "ξερής", της άνυδρης της
αφιλόξενης αυτής γης...

«*Διότι ανέβη ενώπιον Αυτού ως τρυ-
φερών φυτόν, και ως ρίζα από ξηράς γης.
Δεν έχει είδος, ουδέ κάλλητος, και είδομεν*

Ψαλμός 19/1-4: «Οι Ουρανοί διηγούνται τη δόξα του Θεού, και το στερέωμα αναγγέλλει το έργο των χεριών του. Η ημέρα προς την ημέρα εκφράζει λόγο, και η νύχτα προς τη νύχτα αναγγέλλει γνώση. Δεν υπάρχει σιωπή ούτε λόγος, που η φωνή τους δεν ακούγεται. Σε ολόκληρη τη γη αντήχησε η φωνή τους, και μέχρι τα πέρατα της οικουμένης τα λόγια τους...»

Αυτόν, και δεν είχε ωραιότητα ώστε να επιθυμώμεν Αυτόν. Καταφρονημένος και απορριμμένος υπό των ανθρώπων, άνθρωπος θλίψεων, και δόκιμος ασθενείας, και ως άνθρωπος από του οποίου αποστρέφει τις το πρόσωπον, κατεφρονήθη, και ως ουδέν εβλοήθημεν Αυτόν...» (Ησαΐας 53/2-3)

Οι άνθρωποι βάλθηκαν να ξεκάνουν το "τροφερό φυτό". Το πελέκισαν, το ξερίζωσαν, δεν το άφησαν ν' ανέβει, ν' απλώσει, ν' αγκαλιάσει όλη τη Γη.

Δεν ήταν άλλος από τον Υιό του Θεού, Αυτός που θεωρήσαμε "ως ουδέν"! Και την ώρα της προδοσίας και του σκοταδιού, άλλος ένας κήπος, με ελαιόδεντρα αυτή τη φορά, η Γεθσημανή, άνοιξε την αγκαλιά της στον Μεγάλο Κηπουρό.

Η αγωνία, η προσευχή, ο αιματηρός ιδρώτας, η απόφαση, το ποτήρι της οργής που θα έπινε μέχρι την τελευταία σταγόνα, η αποδοχή του ευλογημένου θελήματος του Πατέρα...

Στα δολοφονικά χέρια των ανθρώπων, τα δικά μου και τα δικά σου, δεν μπορούσε να έχει καλή μεταχείριση ο Άγιος του Θεού. Εμείς Τον εμπαιξαμε, εμείς Τον κατηγορήσαμε άδικα, εμείς Τον εξουθενώσαμε, εμείς παζαρέψαμε το τίμημα της προδοσίας. Τέλος, σαν τους κακούς γεωργούς της παραβολής, τον σύραμε έξω από τον αμπελώνα, έξω από την άγια πόλη - το δικό Του το φύτεμα - και Τον δολοφονήσαμε σαν τον μεγάλο ένοχο των αιώνων, πάνω στο ξύλο του Σταυρού, στον Γολγοθά.

Και τότε συνέβη το ανεπανάληπτο. Με μια καταπληκτική κίνηση αγάπης ο Θεός Πατέρας «έθεσεν επ' Αυτόν την ανομίαν πάντων ημών». (Ησαΐας 53/6)

Επάνω απ' τον Σταυρό, είδε ο Ιησούς με τα μάτια του Πνεύματός Του όλες τις αδικίες και αμαρτίες των λαών και των αιώνων. Τις είδε να έρχονται κατά πάνω Του, πετώντας σαν μαύρα στίφη, απ' όλα τα βάθη της ιστορίας. Και μ' ένα θαύμα αγάπης, όλες εκείνες τις έκαμε δίκες Του...

Γράφει ο Godet: "Στο στενό εκείνο θέ-

αρο της ενδόιατης συνείδησης του Χριστού συναντήθηκαν πρόσωπο προς πρόσωπο δυο αντίπαλοι, που συνήθως στη δικιά μας συνείδηση κοιτάζονται μόνο από μακριά. Η αγιότητα του Θεού, στην πιο τρυφερή της ευαισθησία, και η αμαρτία του ανθρώπου κάτω απ' όλες τις μορφές της, απ' τις πιο λεπτές και ύπουλες, μέχρι τις πιο συγερές και κτηνώδεις. Εκεί, στην άμεση εκείνη επαφή ανάμεσα στον Άγιο Θεό και τον Ιησού σαν αντιπρόσωπο του ενόχου ανθρώπου, γίνθηκε θρήνος, η αμαρτία κρίθηκε, καταδικάστηκε, με τον τρόπο που εμείς δεν το κάνουμε ποτέ. Εκεί χύθηκαν άγια δάκρυα, που εμείς ποτέ δεν μπορούμε να χύσουμε. Εκεί φέρθηκε μπροστά στον Θεό τέλεια ηθική επανόρθωση, με τρόπο που εμείς θα ήταν αδύνατο να την προσφέρουμε..."

Και τι παράξενο, κοντά στον τόπο αυτό της φρίκης και του θανάτου, βρέθηκε πάλι ένας κήπος! «Ήτο δε εν τω τόπω, όπου εσταυρώθη, κήπος, και εν τω κήπω μνημείον νέον, εις το οποίον ουδείς έτι είχε τεθή. Εκεί λοιπόν έθεσαν τον Ιησούν». (Ιωάννης 19/41)

Ο τάφος και ο θάνατος δεν μπόρεσαν να κρατήσουν τον αρχηγό της ζωής. Την τρίτη ημέρα αναστήθηκε, βγήκε απ' το μνημείο, ο πρωτότοκος μας νέας δημιουργίας, ο ακρογωνιαίος λίθος της μεγάλης οικοδομής του Θεού...!

Όταν η Μαρία πήγε το ίδιο πρωινό για να αλείψει το σώμα Του με μύρα, δεν βρήκε παρά μόνο τα σάβανα. Με μάτια γεμάτα δάκρυα ακούει μια φωνή πίσω της, στρέφει το βλέμμα της «και θεωρεί τον Ιησού ιστάμενον, και δεν ήξευρεν ότι είναι ο Ιησους. Λέγει προς αυτήν ο Ιησούς, γύναι, τι κλαιείς τίνα ζητείς; Εκείνη νομίζουσα ότι είναι ο κηπουρός λέγει προς Αυτόν, Κύριε, εάν Συ εσθήκωσας Αυτόν, ειπέ μοι, πού έθεσας Αυτόν;» (Ιωάννης 20/14-15)

Ναι, ήταν εκεί μπροστά της ο Κύριος, ο Αιώνιος Κηπουρός, αφέντης του κήπου Του, άφθαρτος, ένδοξος, θαυμαστός, έτοιμος να δώσει τα σημεία της παρουσίας Του σ' αυτούς που έχουν ανοιχτά της ψυχής τους τα μάτια, σ' αυ-

τούς που ταπεινά και ειλικρινά Τον εκζητούν.

Ο Ιησούς ανέβηκε στους ουρανοί, πέρασε στο Σύμπαν της Ελευθερίας και της παρουσίας του Πατέρα, και οι άνθρωποι έμειναν πάλι με την ανάμνηση του χαμένου παραδείσου, με την επιπόθεση του ωραίου κήπου.

Όμως η Ημέρα πλησιάζει... Η κραυγή του προφήτη «Είθε να έσοιζες τους ουρανοί και να κατέβαινες» (Ησαΐας 64/1), σύντομα θα γίνει Ναι και Αμήν!... Διαβάζουμε στο τελευταίο κεφάλαιο της Βίβλου: «Και με έδειξε καθάρων ποταμών ύδατος της ζωής, λαμπρόν ως κρύσταλλον, εξερχόμενον εκ του θρόνου του Θεού και του Αρνίου. Εν τω μέσω της πληθείας αυτής, και του ποταμού εντεύθεν και εντεύθεν, ήτο το δένδρον της ζωής, φέρον καρπούς δώδεκα, καθ' έκατον μήνα κάμνον τον καρπόν αυτού, και τα φύλλα του δένδρου είναι εις θεραπείαν των εθνών». (Αποκάλυψη 22/1-2)

Δεν είναι όνειρο. Είναι όλα εκεί! Ο κήπος, ο ποταμός, το Αρνίο, ο θρόνος του Θεού ο λαμπρός, το δέντρο της Ζωής, τα έθνη των λυτρωμένων...

Και εκεί στον καινούριο κόσμο του Θεού, μια μεγάλη χορωδία ένώνει το τραγούδι της με εκείνο των ουρανών: «Άξιός είσαι Συ, το Αρνίον το εσφαγμένον, να λάβης δύναμιν και πλούτο και σοφία και ισχύ και τιμή και δόξα και ευλογία... διότι εσφάγης, και ηγόρασας ημάς εις τον Θεόν διά του αίματός Σου, εκ πάσης φυλής και γλώσσης και λαού και έθνους, και έκαμες ημάς εις τον Θεόν βασιλείς και ιερείς». (Αποκάλυψη 5/9,10,12).

Είμαστε "οι αγορασμένοι με το αίμα" που από τώρα, από αυτή τη Γη, έχουμε μέσα μας γραμμένες τις νότες, τις αρμονίες, αυτού του καινούριου, του ένδοξου τραγουδιού:

«Εσφάγης για τις αμαρτίες μας...

Εσφάγης για τη δικαιοσύη μας...

Εσφάγης... και μας αγόρασες... από κάθε έθνος και κάθε λαό και κάθε φυλή...

Εις έπαινον της δόξης του Πατέρα - Θεού!»

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ

Γεννήθηκα στο Μόναχο της Γερμανίας το 1966. Σε ηλικία τριών μηνών αρρώστησα με βρογχικό άσθμα κι έτσι αναγκαστήκαμε να επιστρέψουμε στην Ελλάδα, στο χωριό Μεσοχωριό Ηρακλείου Κρήτης, όπου το κλίμα είναι καλύτερο. Μεγάλωσα στο χωριό σαν όλα τα χωριατόπαιδα και όταν πήγαινα στην έκτη Δημοτικού είχα μια ξεχωριστή εμπειρία. Μία μέρα καθώς επέστρεφα από το σχολείο, είδα έναν ηλικιωμένο στο σπίτι του να δίνει τη μάχη να κρατηθεί στη ζωή. Τότε μπήκε ένα ερωτηματικό στην καρδιά μου: **τι γίνεται ο άνθρωπος όταν πεθαίνει; Δεν μπορούσα να δεχτώ την ιδέα του θανάτου για τον εαυτό μου. Δεν ήθελα να πεθάνω, ήθελα να ζω αιώνια!**

Αφού αποφοίτησα από το Γυμνάσιο, αν και δεν ήμουν καλός μαθητής, αποφάσισα να συνεχίσω με το Λύκειο. Στην τρίτη Λυκείου, καθώς δεν διάβαζα σχεδόν καθόλου, δεν έδωσα πανελλήνιες αλλά διάλεξα την Πέμπτη δέσμη και έβγαλα απολυτήριο 15 και 5/11.

Κατόπιν έφυγα για το στρατό. Παρουσιάστηκα στην Κόρινθο, μετά πήγα στη Θήβα και τέλος στη Ρόδο. Στη Ρόδο, που έμεινα 19 μήνες, συνεχώς σκεφτόμουν το μέλλον μου και έλεγα στον εαυτό μου, καθώς ήμουν από φτωχή οικογένεια: **α)** Θα βρω άραγε μία καλή δουλειά να βγάλω το ψωμί μου; **β)** Θα μπορέσω να φτιάξω ένα σπίτι; **γ)** Θα βρω μία καλή κοπέλα να φτιάξω μία σωστή οικογένεια; **δ)** Θα αποκτήσω ποτέ δικό μου αυτοκίνητο; Συνεχώς αυτές οι σκέψεις με απασχολούσαν.

Όταν απολύθηκα από το στρατό, πήγα στην Λιέγη του Βελγίου, όπου διέμενε η μεγάλη αδελφή μου Ξανθούλα, με σκοπό να βρω μια δουλειά και να μείνω μόνιμα στο εξωτερικό. Για τρεις μήνες έμεινα εκεί ψάχνοντας δουλειά, όμως, δεν μου άρεσε ο τρόπος ζωής και έτσι επέστρεψα πάλι στην Κρήτη.

Δούλεψα στο Ηράκλειο, στον ιδιωτικό τομέα, σε τέσσερις δουλειές. Το έτος 1990 κενώθηκε η θέση του γραμματέα στην κοινότητα του χωριού μου. Αυτό το θεώρησα σπουδαία ευκαιρία για μένα. Το όνειρό μου ήταν να πάρω αυτή τη θέση, για να βάλω τη ζωή μου σε τάξη. Έλεγα στον εαυτό μου, εάν πάρω αυτή τη θέση, θα κτίσω σπίτι στο χωριό, θα πάρω μια καλή κοπέλα από το χωριό να φτιάξω οικογένεια, έχω και την περιουσία μου και θα αποκατασταθώ επιτέλους. Είχα και την τύχη να είναι υπεύθυνοι - λόγω κομματικών πεποιθήσεων - κάποιοι συγγενείς μου, για την κάλυψη αυτής της θέσεως... Όμως λογαρίαζα χωρίς τον ξενοδόχο. Οι συγγενείς μου - δεν ξέρω για ποιο λόγο - προτίμησαν να προωθήσουν κάποιον ξένο και όχι μένα στη θέση του Γραμματέα.

Μετά απ' αυτή την αναποδιά, όλος ο κόσμος γύρω μου σκοτεινίασε, τα όνειρά μου γκρεμίστηκαν με μιας. Κατά-

Γράφει
ο **Δημήτριος Τοράκης**
Εκκλησία Γαρίπας,
Κρήτη

πικρος όπως ήμουν, τηλεφώνησα στην αδελφή μου, η οποία είχε μετακομίσει από την Λιέγη στις Βρυξέλλες. Εκεί είχε ανοίξει εστιατόριο· της είπα τα νέα, ρωτώντας την αν υπήρχε κάποια θέση για μένα στο εστιατόριο να δουλέψω. Εκείνη μου απάντησε «έλα και θα βρεθεί δουλειά αλλά θα καθίσεις να δουλέψεις αυτή τη φορά, χωρίς να ξαναφύγεις».

Πριν φύγω για το Βέλγιο είπα στους συγγενείς μου που με έβλαψαν ότι και τα κόκκαλα μου θα σας μισούνε. Είχα ένα απύθμενο και αβυσσαλέο μίσος γι' αυτούς. Έβγαλα επίσης και μία μαντινάδα κι έλεγα:

*«Το μεγαλύτερό μου εχθρό μπορώ να συγχωρέσω
Μα συγγενή που μ' έβλαψε, ποτέ δεν θα μπορέσω.»*

Στις Βρυξέλλες πήγα στο τέλος του 1990. Δούλεψα στο εστιατόριο της αδελφής μου σαν σεβιτιλός και μάγειρας. Όμως, βρισκόμουν σε μία ξένη χώρα που δεν μου άρεσε και μιλούσα μία ξένη γλώσσα, τα Γαλλικά. Από πείσμα και μόνο κάθισα σ' αυτή τη χώρα 3,5 χρόνια. Με το σώμα βρισκόμουν στο Βέλγιο αλλά η καρδιά μου χτυπούσε για το αγαπημένο μου νησί, την Κρήτη. Παραπονιόμουν στον Θεό και Του έλεγα: «Θεέ μου μεγαλοδύναμε, κάνε το έλεός σου και οι στεναγμοί μου φτάνουνε μέχρι τον ουρανό σου».

Μου έστειλαν χαιρετισμούς οι συγγενείς μου που με είχαν αδικήσει με ένα θείο μου, που έμενε μόνιμα στο Βέλγιο, και μου έλεγαν: *«Έλα στην Κρήτη να σε βάλουμε στην Πυροσβεστική ή στην Αστυνομία ή στο Λιμενικό ή όπου αηλιού θέλεις στο δημόσιο».* Αλλά εγώ έλεγα στο θείο μου: *«Να τους πεις ότι δεν θέλω ούτε να τους ξαναδώ στα μάτια μου».*

Στο Βέλγιο, αν και δεν μου άρεσε, έμαθα πάρα πολλά πράγματα. Τα Γαλλικά, την οργάνωση, να αγαπώ τη δουλειά μου, το σεβασμό για τους συνανθρώπους μου, το πρόγραμμα, την παιδεία, την ευρωπαϊκή νοοτροπία, τη συνέπεια κ.α. Ακόμα ταξίδεψα και γνώρισα πολλές άλλες χώρες της Ευρώπης, και αυτό με έκανε πιο ώριμο άνθρωπο. Αν έμενα στο Βέλγιο, θα είχα ανέσεις, χρήματα, καλοπέραση και ίσως καλοζωία. Όμως, όλα αυτά δεν μπορούσαν να εξασθενίσουν τον πόθο και την νοσταλγία που είχα να επιστρέψω στην Κρήτη.

Έτσι στο τέλος του 1993 επέστρεψα πλέον μόνιμα στην Κρήτη. Αν και η αδελφή μου έκλαιγε και με παρακαλούσε να μη φύγω, τίποτα πλέον δεν μπορούσε να με

ΖΩΗΣ ΜΟΥ

κρατήσει στο Βέλγιο. Γύρισα λοιπόν στην Κρήτη, στον τόπο που τόσο αγαπώ, με σκοπό να ενταχθώ στα προγράμματα της Ευρωπαϊκής Ένωσης για τους νέους αγρότες. Ο Θεός, όμως, είχε άλλα σχέδια για μένα...

Καθώς βρισκόμουν στο χωριό μου, μία νύχτα του Φλεβάρη του 1994, και ενώ ήμασταν περίπου δέκα νέοι στην καφετέρια, συμφωνήσαμε να πάμε στο καφενείο να παίξουμε χαρτιά. Εκεί που παίζαμε χαρτιά, εγώ έχασα και περίμενα να ξεκινήσει η επόμενη παρτίδα. Τότε ακριβώς ήταν που με φώναξαν δυο φίλοι μου και μου είπαν: έλα ν'ακούσεις. Πήγα στην παρέα τους και κάποιος χωριανός μου, που ονομάζεται Ιωάννης Ελνώτης, τους μιλούσε για τα πράγματα Του Θεού.

Οι φίλοι μου έφυγαν, γιατί δεν είχαν ενδιαφέρον, εγώ όμως, έμεινα και άκουγα τον άνθρωπο του Θεού με ζωηρό ενδιαφέρον. Κάποια στιγμή τον ρώτησα: *«Έχεις αποδείξεις γι' αυτά που μου λες;»* Εκείνος μου απάντησε: *«Βεβαίως!!»*, και μου έφερε την Αγία Γραφή που είχε στο αυτοκίνητό του και μου έδειξε τα πάντα. Τότε, εγώ, φανερά συγκινημένος απ' όλα αυτά τον ρώτησα: *«Αλήθεια σε ποια εκκλησία πηγαίνεις και μαθαίνεις γι' αυτά τα πράγματα; Υπάρχει κάποιος χώρος ή τόπος που μιλούν για όλα αυτά;»* Τότε εκείνος μου απάντησε: *«Εγώ πηγαίνω στην Ελεύθερη Ευαγγελική Εκκλησία, όπου λένε αυτά τα λόγια»*. Είχα όμως και άλλες απορίες σχετικά με το τυπικό της λατρείας και του τις έθεσα. Σε απάντηση εκείνος μου πρότεινε: *«Έβα την Κυριακή που θα πάω εκεί για να δεις και μόνος σου»*. Έτσι κανονίσαμε και με πήρε την Κυριακή με το αυτοκίνητό του, και πήγαμε στην Ευαγγελική Εκκλησία της Γαρίπας, σ' ένα χωριό που απέχει 11,5 χιλ. απ' το δικό μου. Άκουσα το κήρυγμα από τον Αλέξανδρο Πεπονάκη και πραγματικά ενθουσιάστηκα. Ερωτηματικά που είχα για χρόνια στην καρδιά μου απαντήθηκαν μέσα σε λίγο χρονικό διάστημα. Ήθελα να ζω αιώνια και ο Ιησούς Χριστός είχε φροντίσει γι' αυτό με τη θυσία Του στο σταυρό και εγώ δεν το ήξερα... Ο εσωτερικός μου κόσμος γέμισε αγαλλίαση. Επιτέλους βρήκα αυτό που έψαχνα, την ειρήνη της ψυχής. Ενώ συλλογιζόμουν όλα αυτά, ο κ. Πεπονάκης με πλησίασε και με ρώτησε: *«Πως σου φάνηκε το κήρυγμα;»* Και εγώ αυθόρμητα του είπα: *«Σήμερα ξαναγεννήθηκα»*.

Ήταν 06-02-1994. Τότε μετάνιωσα για τη σάπια ζωή μου και ζήτησα απ' τον Κύριο να με συγχωρήσει και να με κάνει έναν καινούργιο άνθρωπο.

Από τότε ξεκίνησα να διαβάζω την Αγία Γραφή και είδα εκεί μέσα να λέει ο Θεός ότι πρέπει ν'αγαπώ όλους τους ανθρώπους ανεξαιρέτως. Φίλους και εχθρούς. Ξένους και συγγενείς. Η χάρη του Θεού, με οδήγησε να καταλάβω ότι έπρεπε να αποκατασταθούν οι σχέσεις μου με τους συγγενείς μου που τόσο μισούσα. Πήγα λοιπόν, και

τους βρήκα. Τους ζήτησα συγγνώμη για τη συμπεριφορά μου, κλάψαμε μαζί και έτσι αποκαταστάθηκαν οι σχέσεις μας, και εμένα μου έφυγε ένα μεγάλο βάρος από την καρδιά μου. Αυθόρμητα μου βγήκε το δίστιχο:

*«Κάνω το μίσος μου χαρά, δεν το ανταποδίνω
και βγάζω για αντίληγμα, το αίμα μου και δίνω.»*

Και ακόμα:

*«Είχα κι' εγώ μια εποχή, μίσος αβυσσαφέο
μα ο Χριστός με άρληξε, κι απ' τη χαρά μου κλαίω.»*

Βαπτίστηκα στον Τσοτύσουρο, μια παραλία του Λιβυκού πελάγους, απ' τον αδελφό Αλέξανδρο Πεπονάκη στις 12-06-1994. Έκανα την ομολογία μου στην Ευαγγελική Εκκλησία Γαρίπας στις 26-06-1994. Λίγο καιρό αργότερα, στις 25-02-1995, νυμφεύτηκα την Χρυσάνθη Πεπονάκη, αδελφή απ' την ίδια εκκλησία και ανιψιά του πνευματικού μου, πλέον, αδελφού, Αλ. Πεπονάκη. Ο Κύριος μας χάρισε τρία αγόρια, τον Ιωάννη, τον Σωτήρη και τον Στέφανο.

Στις 20-02-1998 ο Κύριος μου χάρισε τη δουλειά μου, στο ΕΚΑΒ-Ηρακλείου Κρήτης, ως πλήρωμα ασθενοφόρου (διασώστης), χρησιμοποιώντας το απολυτήριο του Λυκείου που είχα προαναφέρει με βαθμό 15 και 5/11. Οι ευλογίες του Κυρίου συνεχίστηκαν στη ζωή μου. Πολύ σύντομα απέκτησα και οπίτι, και αυτοκίνητο, και γενικά κάθε επιθυμία που είχα στην καρδιά μου όταν ήμουν ακόμα στον στρατό και σκεφτόμουν το μέλλον μου, ο Κύριος την εκπλήρωσε. Κατάλαβα όμως πολύ καλά πως ο Κύριος θέλει την προτεραιότητα στα πάντα.

Γνωρίζω πια ότι εδώ στη γη είμαι προσωρινός διαχειριστής σε όλα όσα μου εμπιστεύτηκε. Κάθε μέρα, το Πνεύμα του Θεού μου υπενθυμίζει το εδάφιο που αναφέρεται στους Γαλάτας 6/3: *«εάν κάποιος νομίζει ότι είναι κάτι ενώ είναι μηδέν εναντίον εξουσιών»*. Ο Κύριος με πήρε στα χέρια Του όταν ήμουν ένας σάπιος κορμός και με άλλαξε τελείως. Μου έχει δώσει παραπάνω απ' ότι μου αξίζει. Δεν έκαμε κατά τις αμαρτίες μου ουδέ ανταπέδωσε κατά τις ανομίες μου. Ακόμα, απομάκρυνε τις αμαρτίες μου όσο απέχει η ανατολή απ' τη δύση. Με αγάπησε όταν ακόμη ήμουν βουτηγμένος μέσα στην αμαρτία. Γι' αυτό και χίλιες ζωές αν είχα, θα Του τις έδινα χωρίς κανένα δισταγμό. Πόθος μου είναι να ζω με ειλικρίνεια, ταπεινοφροσύνη, αγάπη, αλήθεια, καθαρότητα και δικαιοσύνη μπροστά σε Κείνον. Επιθυμώ να ευχαριστώ τον Κύριο μου σε αυτή τη ζωή, μέχρι να με καλέσει κοντά Του σε μια ατέλειωτη αιωνιότητα.

Αγαπητέ αναγνώστη, αν δεν έχεις δώσει τη ζωή σου στον Χριστό, σε καλώ να κάνεις σήμερα αυτό το βήμα. Σήμερα είναι καιρός ευπρόσδεκτος, σήμερα είναι ημέρα σωτηρίας.

Αν θες να ζήσεις αιώνια μαζί Του, μην αρχεις!!!!

ΘΑΝΟΣ ΚΑΡΜΠΙΟΝΗΣ (1917-2009) «Η μνήμη του

9 Φεβρουαρίου 2009: 10 χρό για τον Κύριο του Θάνου

Με την ευκαιρία των 10 χρόνων από την αναχώρηση του Θάνου Καρμπιόνη, του ανθρώπου που μόχθησε για τη δημιουργία και την αύξηση της Κοινωνίας των Ελευθέρων Ευαγγελικών Εκκλησιών, πολλά θα μπορούσαν να γραφτούν. Ο υπογράφων το σημείωμα δεν θα ασχοληθεί με την προσωπικότητά του στο χάρισμα του ευαγγελιστή, του φυτευτή τόσων Ελευθέρων Ευαγγελικών Εκκλησιών, του διαπρεπούς θεολόγου, του συγγραφέα πολυτίμων θεολογικών βιβλίων και πολλών βαθυστόχαστων άρθρων, τόσο στο περιοδικό «Σάλπισμα» όσο και στο «Ελεύθερο Βήμα», αλλά ούτε για τον πρωτεργάτη - δίπλα στην Ελένη Ρημάκη - του μεγάλου έργου των παιδικών κατασκηνώσεων στο Σούνιο και αλλού.

Όλα αυτά που αναφέρω, μαζί με πολλά άλλα ακόμη, αξίζει να μελετηθούν από πιο έμπειρους συνεργάτες του και γνώστες της πορείας του ανάμεσα στις Ελεύθερες Ευαγγελικές Εκκλησίες.

Εγώ θα ήθελα από τούτες τις γραμμές να αναφερθώ στον Θάνο Καρμπιόνη, όχι τον διανοητή, τον ηγέτη, αλλά τον άνθρωπο. Γιατί ο κάθε άνθρωπος έχει τις άγνωστες πτυχές του και τις ιδιαίτερες σελίδες της ζωής του. Κάποιοι συμβαίνει να τις γνωρίζουν ενώ κάποιοι άλλοι όχι.

Γνώρισα τον Θάνο Καρμπιόνη στην κατασκήνωση του Σουνίου, όταν για πρώτη φορά, μικρό παιδί περίπου 7-8 ετών, έγινα κατασκηνωτής. Μου φάνηκε ψηλός, τεράστιος, αυστηρός και λίγο απόμακρος. Έμεινε σε σκηνή όπως όλοι. Αργότερα, μετά την ανέγερση των κτιρίων, διέμενε στο αναρρωτήριο της κατασκήνωσης. Παρατηρούσα ότι, όταν δεν μιλούσε πάντα διάβαζε. Δεν φαντάζομαι να με γνώριζε, γιατί δεν επισκεπτόταν τότε την εκκλησία που μεγάλωσα, την Ελεύθερη Ευαγγελική Εκκλησία της Ν. Ιωνίας.

Όμως, η σύζυγος μου έχει άλλη εντύπωση. Ήταν προσιτός, τρυφερός και οικείος σε εκείνη, μικρό κοριτσάκι τότε. Συχνά την έπαιρνε κοντά του για να του απαγγείλει τα παιδικά ποιήματά της.

Στα φοιτητικά μου χρόνια τον είχα καθηγητή στο Βιβλικό σχολείο του Ελληνικού Ινστιτούτου της Βίβλου στο μάθημα της συστηματικής Θεολογίας. Η βαθιά του κατάρτιση και τα εντελώς καινούργια που ακούγαμε, καθώς και τα άγνωστα σε μένα ονόματα από όλο το θεολογικό ρεπερτόριο, μου δημιούργησαν ένα δέος για τον άνθρωπο. Ήταν μια κινητή Θεολογική βιβλιοθήκη. Όμως, άλλο μου έκανε περισσότερη εντύπωση. Απαντούσε σε όλες τις ερωτήσεις μας όσο αφελείς ή βαθυστόχαστες και αν ήταν. Τις περισσότερες φορές δε απαντούσε πιο αναλυτικά απ' ότι χρειαζόταν. Έδινε πολύ σημασία σ' αυτόν που ρωτούσε, έστω και αν η απορία ήταν αφελής, ενώ εμείς,

οι σπουδαστές, χαμογελούσαμε για την ερώτηση.

Αργότερα τον συνάντησα σαν μέλος της Επιτροπής νεολαίας των Ελευθέρων Ευαγγελικών Εκκλησιών. Ήταν σχεδόν πάντα προσκεκλημένος ομιλητής σε δύσκολα θέματα, που προκαλούσαν ατέλειωτες ερωτήσεις και συζητήσεις. Μου έκανε τότε εντύπωση ότι παρακολουθούσε τις ομιλίες όλων των άλλων ομιλητών και μετείχε στις συζητήσεις. Εάν συνέβαινε έστω και κάποια μικρή παρέκκλιση στη διάρκεια της συζήτησης, έκανε άμεσα τις απαραίτητες διορθώσεις με τρόπο ουσιαστικό και πειστικό.

Μολονότι ήταν τόσο κατηρτισμένος, ήταν άνθρωπος που παραδεχόταν την άγνοιά του για όσα θέματα δεν κατείχε. Θυμάμαι την ισχυρή εντύπωση που μου δημιουργήθηκε, όταν σε μια ομιλία μου για τη φυσιοκρατία, η οποία απαιτούσε γνώσεις απ' τη μοντέρνα φυσική, με πλησίασε στο τέλος και μου είπε: «Αντώνη, μέχρι τη μέση της ομιλίας σε παρακολούθησα. Μετά δεν κατάλαβα τίποτα». Ήταν φυσικό γιατί οι γνώσεις του αφορούσαν τις κλασικές επιστήμες. Έδω θα πρέπει να σημειώσω, ότι το μισό της ομιλίας δεν το κατανόησαν δεκάδες ακροατές. Και όμως, ο αδελφός Θάνος, είχε το θάρρος με αφοιμιστική ειλικρίνεια και απλότητα, να ομολογήσει ότι δεν κατανόησε το περιεχόμενό της.

Είχε πάθος με κάθε τι που αφορούσε την κατασκήνωση. Το 1981 ανέλαβα συνυπεύθυνος με τον Γιώργο Μπούσιο στη λειτουργία της. Εισηγήθηκα και πραγματοποιήθηκαν δεκάδες αλλαγές. Πάντα είχα το φόβο της μη αποδοχής τους απ' την Εκτελεστική Διακονία, αλλά κυρίως απ' τον Θάνο Καρμπιόνη, ο οποίος έμεινε όλο το καλοκαίρι στην κατασκήνωση και παρακολουθούσε όλες τις λεπτομέρειες του προγράμματος.

Έζησα μαζί του 27 καλοκαίρια. Κάθε απόγευμα, την ώρα που τα παιδιά έπαιζαν και οι συνεργάτες μου ασχολιόντουσαν με αυτά, είχαμε συζητήσεις στη βεράντα του αναρρωτηρίου για όλα τα θέματα της κατασκήνωσης. Με ρωτούσε τα πάντα. Αρχικά είχα έντονες ανησυχίες και φόβους για το πώς θα εξελίσσονταν οι συζητήσεις. Ιδιαίτερα εκείνες που αφορούσαν παιδαγωγικά θέματα και αλλαγές, με έναν άνθρωπο ευφυέστατο μεν αλλά χωρίς παγιωμένες παιδαγωγικές αντιλήψεις. Σημειώνω ότι η έναρξη λειτουργίας της κατασκήνωσης έγινε το 1942, και είχαν περάσει ήδη 40 χρόνια.

Ήθελε όμως να ενημερώνεται. Στην αρχή είχε αντιρρήσεις και η γνώμη του ήταν νόμος για την τότε κατασκήνωση. Αρχισα να αισθάνομαι ότι έχω ημερομηνία λήξεως σαν υπεύθυνος της κατασκήνωσης. Πάντοτε, μαζί με τον αδελφό Γιώργο Μπούσιο, λαμβάναμε υπόψη τις ενδεχόμενες αντιδράσεις απ' την πλευρά του αδελφού Θάνου.

δικαίου είναι μετ' ευλογίας...» (Παροιμίες 10/7)

για από την αναχώρηση Καρμπόνη

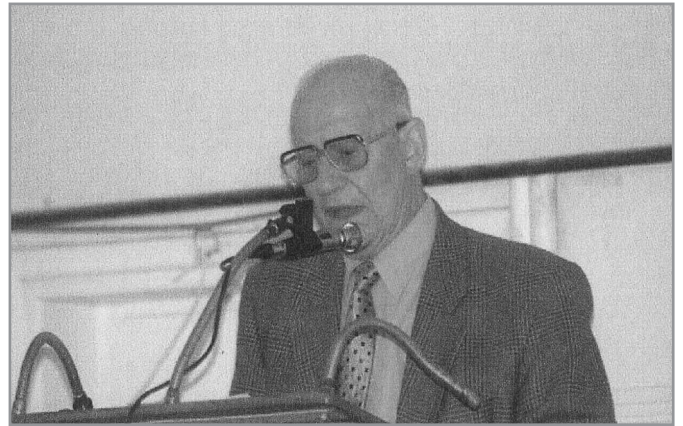
Πράγματι, κάθε απόγευμα προσερχόμουν στη συνάντηση πανέτοιμος να ακούσω τις οποιοσδήποτε ερωτήσεις του. Ορισμένοι τον περιέγραφαν επίμονο και αδιαπραγμάτευτο. Αυτή την εντύπωση είχα και εγώ αρχικά σχηματίσει. Η πραγματικότητα, όμως, ήταν άλλη, ή καλλίτερα δεν ήταν πάντα έτσι. Υποστήριζε μαχητικά τις απόψεις του αλλά ταυτόχρονα παρατηρούσε και τα αποτελέσματα. Η τάξη που επικρατούσε, η μετριοπαθής και προσεκτική συμπεριφορά των στελεχών, η ηρεμία που χαρακτήριζε τους εκπαιδευμένους, αναγεννημένους ομαδάρχες, του προξενούσαν μεγάλη εντύπωση.

Με την πάροδο του χρόνου οι απόψεις του εξασθένιζαν. Παραδέχθηκε ότι οι φωνές και οι τιμωρίες δεν είχαν αποτέλεσμα, εν αντιθέσει με την ηρεμία και την πειθώ. Σταμάτησε σιγά σιγά να παρεμβαίνει καταλυτικά στο πρόγραμμα, όπως έκανε τόσα χρόνια. Όμως, μέχρι και το 2008, την τελευταία χρονιά που ήταν στην κατασκήνωση, κάθε απόγευμα είχαμε κουβέντα επί παντός επιστητού.

Εκείνα τα 27 καλοκαίρια έμαθα όλη την ιστορία της ζωής του, καθώς και τον εκκλησιών σε όλες τις λεπτομέρειες και με πολλές επαναλήψεις. Τον πίεσα να γράψει την ιστορία των κατασκηνώσεων, συνδυασμένη με την ιστορία των Εκκλησιών. Ξεκίνησε από λίγες σελίδες και έφθασε ένα βιβλίο. Το ονόμασε «Το μαργαριτάρι του Σουνίου». Σ' αυτό περιγράφει τη μετεξέλιξη της κατασκήνωσης, όπως την είχε ζήσει.

Επίσης, στη βεράντα του Σουνίου, κοιτώντας την Μακρόνησο, ξεκίνησε το βιβλίο του «Ο Θεός της Άγιας Αγάπης» για τη ζωή του Κυρίου Ιησού Χριστού εδώ στη γη. Θα πρέπει να σημειώσω ότι, κατά τη διάρκεια της συγγραφής των βιβλίων του, δεχόταν υποδείξεις και διορθώσεις, συζητώντας το κάθε τι. Ο ίδιος ήταν πολύ προσεκτικός όταν διόρθωνε γραπτά άλλων. Το ίδιο συνέβη και στο συγκεκριμένο βιβλίο. Παρέδωσε το χειρόγραφο σε πεπειραμένο αδελφό, που το διόρθωσε. Μετά τις διορθώσεις ήταν ενθουσιασμένος, καθώς του άρεσαν πάρα πολύ, λέγοντας σε μένα προσωπικά και σε άλλους, ότι θα έδινε πλέον όλα του τα βιβλία για διόρθωση στο συγκεκριμένο αδελφό.

Αρκετά χρόνια, και μέχρι το τέλος της ζωής του, είχα την τιμή να συνομιλώ μαζί του σαν Γ.Γ. στην Εκτελεστική Διακονία. Εκείνος ήταν πρόεδρος. Εγγραφα όλη την αλληλογραφία και του την παρέδιδα για διόρθωση. Είχα όμως ένα πρόβλημα. Λόγω στοιχείων δυσλεξίας που είχα και που έχω ακόμα, έκανα φοβερά ορθογραφικά λάθη. Τα διόρθωνε και το χειρόγραφο γέμιζε ορθογραφικές διορθώσεις. Ποτέ δεν μου είπε τίποτα γι αυτό το θέμα. Και βέβαια δεν ήξερε για το πρόβλημα της δυσλεξίας που έχω. Απλά είχε καταλάβει ότι ήμουν φο-

βερά ανορθόγραφος. Κάποτε μπήκαν στη ζωή μας τα κομπιούτερ, και τα κείμενα τού τα παρέδιδα δακτυλογραφημένα. Δεν ήξερε τίποτα από κομπιούτερ και το είχε καημό. Όμως, σε μια στιγμή παρατήρησε ότι τα κείμενα δεν είχαν λάθη και μου είπε: «Αντώνη, έχεις μεγάλη βελτίωση στην ορθογραφία». Κοκκίνισα. Ήταν η πρώτη φορά που μου μίλησε για ορθογραφία. Όταν συνήλθα του είπα: «Το κομπιούτερ τα διορθώνει, κύριε Θάνο». Απόρρησε και δεν κατάλαβε πως γίνεται αυτό αλλά απάντησε: «Εγώ πάντως βλέπω μεγάλη βελτίωση». Σε κάθε περίπτωση με ενίσχυε και για έναν άνθρωπο σαν και μένα, με επίγνωση των αδυναμιών του, αυτό ήταν μια μεγάλη ενθάρρυνση.

Το καλοκαίρι του 2008 ήταν το τελευταίο που ήμασταν μαζί. Είχαν ήδη αρχίσει τα προβλήματα υγείας του. Είχε ανάγκη για παρέα και συμπαράσταση. Λόγω του φόρτου, όμως, εργασίας μου στην κατασκήνωση οι επισκέψεις μου είχαν λιγοστέψει. Η ανιψιά του, η Εύα η Καρμπόνη, μετά το θάνατό του μου είπε ότι, όταν δεν πήγαινα, αργά το βράδυ έλεγε και ξανάλεγε: «Που είναι ο Αντώνης, γιατί δεν ήρθε σήμερα;»

Το άκουσμα του ονόματος Θάνος Καρμπόνης προκαλεί διάφορους συνειρμούς στους περισσότερους που τον γνώρισαν. Πρόεδρος της Κοινωνίας των Ελευθέρων Ευαγγελικών Εκκλησιών για πολλά χρόνια, μαχητικός απολογητής και ευαγγελιστής, φλογερός ιεροκήρυκας, υπερασπιστής των κατηγορουμένων για προσπλυτισμό στα δικαστήρια και τόσα άλλα.

Για μένα ήταν κάτι διαφορετικό. Δεν ξεχνώ τις συγκρούσεις και τα δύσκολα που πέρασα μαζί του πάντα για θέματα της Κοινωνίας, αλλά δεν ξεχνώ επίσης πόσες φορές υποχώρησε καθώς τα ξανασκεφτόταν. Σε πόσες ερωτήσεις μου, με τις ώρες, απαντούσε όταν είχα ερμηνευτικές δυσκολίες σαν υπηρέτης του Λόγου του Θεού.

Σήμερα έχουν περάσει 10 χρόνια απ' την αναχώρησή του για τον ουρανό. Μου φαίνεται σαν χτες. Ένα κενό για την Κοινωνία των Εκκλησιών μας με συνέπειες από όλες τις πλευρές. Για πολλούς από μας ένα κενό και στη ψυχή μας.

Αντώνης Περιάλης

ΘΑΝΟΣ ΚΑΡΜΠΙΟΝΗΣ (1917-2009) «Η μνήμη του

ΕΝΑΣ «ΥΙΟΣ ΒΡΟΝΤΗΣ», ΠΕΡΑΣΕ ΑΝΑΜΕΣΑ ΜΑΣ. ΕΝΤΟΝΗ ΚΑΙ ΑΙΣΘΗΤΗ Η ΑΠΟΥΣΙΑ ΤΟΥ

Ηταν ένα καλοκαιρινό πρωινό, γύρω στις 11 πμ, στην Πλατεία Συντάγματος, στην οδό Φιλελλήνων 2α, στο κατάστημα που τότε στεγαζόταν η «Βιβλική Εταιρεία, Μεγάλης Βρετανίας και Αλλοδαπής», όπου κάποιος μπορούσε να αγοράσει την Αγία Γραφή στη μετάφραση του Νεόφυτου Βάμβα.

Στο κατάστημα αυτό βρισκόταν και ο υπάλληλος Διονύσης Σταμπολίτης, ο οποίος εκείνο το πρωινό, δέχεται ξαφνικά έναν νεαρό επισκέπτη, αλαφιασμένο και αναστατωμένο.

«Πώς μπορώ να σας βοηθήσω», ήταν το ερώτημα του υπαλλήλου.

«Να με βοηθήσεις;», απαντάει ο νέος. Και συνεχίζει: «Χρόνια ψάχνω για το νόημα της ζωής! Ποιος μπορεί να μου πει, γιατί βρίσκομαι στη γη; Πού είναι ο Θεός, αν υπάρχει;»

Ο Δ. Σταμπολίτης, που ήταν ένας γνήσιος και έμπειρος Χριστιανός, γνώστης της αλήθειας του Ευαγγελίου,

κατάλαβε την ανάγκη του νέου, διότι είχε κι αυτός παλαιότερα τις ίδιες απορίες και αναζητήσεις. Αλλά, και ποιός δεν τις έχει;

Και καθώς κατάλαβε το πρόβλημα του νέου, μια σκέψη τον ώθησε να πει στον επισκέπτη του: «Φίλε μου, ξέρω κάποιον που μπορεί να σου δώσει τις απαντήσεις σ' αυτό που ψάχνεις».

«Και ποιός είναι αυτός;» απάντησε εντυπωσιασμένος ο νεαρός επισκέπτης.

«Θέλεις να πάρουμε ένα ταξί και να πάμε;» του απαντάει ο Σταμπολίτης.

«Και το ρωτάς;» ήταν η δική του απάντηση.

Σε μισή περίπου ώρα έφτασαν στην Κυψέλη, στην οδό Λαχανά 38, σήμερα 40, και χτυπώντας το κουδούνι, άνοιξε η πόρτα και ο οικοδεσπότης, από μέσα, που ήταν ο Κώστας Μεταλλινός, ρώτησε: «Παρακαλώ, τι θέλετε;»

Τότε, πετάγεται ο νεαρός Θάνος Καρμπόνης, φοιτητής της Νομικής και λέει: «Ψάχνω για απαντήσεις για το νόημα της ζωής - και μου είπαν ότι τις έχετε».

Η απάντηση του Μεταλλινού ήταν άμεση, «Μα και βέβαια, αγαπητέ μου, πέρασε μέσα και σε 5 λεπτά θα τις δίσσουμε όλες τις απορίες σου».

Ο νεαρός κοντοστάθηκε, κι έκανε τη σκέψη, «Εγώ χρόνια ψάχνω κι εσύ τις έχεις μέσα σε 5 λεπτά;»

«Περάστε, περάστε μέσα, μη χάνουμε τον χρόνο» ακούστηκε να ξαναλέει ο Μεταλλινός.

Μπήκαν μέσα - η αλήθεια είναι ότι χρειάστηκαν περισσότερα από 5 λεπτά, αλλά το αποτέλεσμα υπήρξε θαυμαστό.

Όταν η συζήτηση τελείωσε, ο νεαρός, ο Θάνος Καρμπόνης, άνοιξε ξαφνικά την πόρτα, άφησε πίσω του τους άλλους και πήρε τους δρόμους, χοροπηδώντας και φωνάζοντας παντού και δυνατά, σαν τον αρχαίο Αρχιμήδη: «ΕΥΡΗΚΑ, ΕΥΡΗΚΑ!!!»

Και πραγματικά, είχε βρει ό,τι ζήτησε, τον αληθινό, τον ιστορικό Ιησού Χριστό των Ευαγγελίων, τον Λυτρωτή του, τον Κύριο των Ουρανών, τον Οποίο, από τότε, και στην υπόλοιπη ζωή του, αγάπησε και υπηρέτησε με αδιάκοπη πιστότητα.

Ναι, και Τον αγάπησε, και από τότε πολύπλευρα Τον υπηρέτησε, διακινδυνεύοντας ακατάπαυστα και παντού τη Μεγάλη Σωτηρία της Λύτρωσης του Ιησού Χριστού. Δεν πτοήθηκε από κόπους και θυσίες, όργωσε δε, σπιθαμή προς σπιθαμή, ολόκληρη την Ελλάδα, ακόμα και διάφορα μέρη του εξωτερικού που επισκέφθηκε. Όπου συνέπεσε να βρεθεί, έφερνε τα Χαρμόсуна Νέα της εν Χριστώ Λύτρωσης, με την ίδια απλότητα, όπως τη βρίσκουμε μέσα στα Ευαγγέλια.

Από την άλλη πλευρά, ο Κύριος Ιησούς Χριστός, τον τίμησε για τους κόπους του με την επιστροφή στη σωτηρία Πίστη του Ευαγγελίου πολλών αναζητητών της Αλήθειας. Είχαν ακούσει και εκείνοι το ίδιο απλό, απελευθερωτικό μήνυμα και δέχθηκαν τα χαρμόсуна νέα της εν Χριστώ Λύτρωσης, την οποία, ο θαρραλέος και ακούρατος εκείνος πιστός νέος, ο Θάνος Καρμπόνης, διακήρυττε παντού: «τον Ιησούν Χριστόν, και Τούτον εσαυρωμένον».

Το θαυμαστό αποτέλεσμα ήταν, στο γέρμα της ζωής του, να αξιωθεί να δει πλούσιους τους καρπούς - πολλές επιστροφές αθανάτων ψυχών στον Λυτρωτή του και Κύριο Ιησού Χριστό. Ταυτόχρονα, φύτεψε πολλές Ελεύθερες Ευαγγελικές Εκκλησίες, που αναφάνηκαν σαν μανιτάρια και πρόκοψαν πνευματικά, αποτελούμενες από γνήσιους λατρευτές του Ιησού Χριστού.

Δρ Σπύρος Φίλος
Μαρούσι

16 Φεβρουαρίου 2019

ΕΡΗΜΟΣ

Γλυκός και ακμαίος
ο σπερματικός λόγος
βυθίζει
στο χάος της ανυπαρξίας
την επιβουλή της Ερήμου.

Στα ζωντανά ύδατα της πηγής του
βλαστίζει

ισχυρός
ο κέδρος της υπακοής

«Γέγραπαι γαρ
Κύριον τον Θεόν σου
προσκυνήσεις
και αυτώ μόνω λατρεύσεις».

Θάνος Καρμπόνης
(Από τα «Άνθη της Ιουδαίας»)

δικαίου είναι μετ' ευλογίας...» (Παροιμίες 10/7)

ΘΑΝΟΣ ΚΑΡΜΠΟΝΗΣ

Δέκα χρόνια από την αναχώρηση του αγαπητού μας αδελφού Θάνου Καρμπόνη, «για να είναι με τον Χριστό». Όταν γνώρισε τον Κύριο Ιησού Χριστό Σωτήρα και Λυτρωτή του, νεαρός δικηγόρος τότε, διορίστηκε ως δημόσιος υπάλληλος στο Υπουργείο Προνοίας, με πρόβλεψη μιας λαμπρής εξέλιξης και καριέρας, γενικά.

Εν τούτοις προτίμησε να παραιτηθεί και να παραδώσει το μέλλον του στα χέρια του Θεού. Βεβαίως, δεν μετανόησε, αν και αντιμετώπισε στην αρχή πολλές δυσκολίες και δοκιμασίες. Ποτέ δεν ξέχασε, μεταξύ άλλων, και το Βιβλικό «*Ανάθες εις τον Κύριον την οδόν σου και έβηπε επ' αυτόν, και αυτός θέλει ενεργήσει*» (Ψαλμ. 37/5). Βέβαια ο Κύριος τον ευλόγησε πλούσια, τον χαρίτωσε και τον χρησιμοποίησε πολλαπλά στο έργο της Εκκλησίας και ιδιαίτερος στον χώρο της ιεραποστολής της πατρίδας μας.

Ο Θάνος, δυναμικός, χαρισματώχος, μαχητής, βαθύς γνώστης του Λόγου του Θεού, ήταν μια ευλογία όχι μόνο για τις Εκκλησίες του λεκανοπεδίου της Αττικής αλλά και της υπόλοιπης Ελλάδας. Με χαρά Χριστού, ζήλο και ενθουσιασμό έτρεχε παντού. Του άρεσε ιδιαίτερος να επισκέπτεται μικρές Εκκλησίες ή απομονωμένες ομάδες πιστών χριστιανών ή προσκεϊμένων, να τους υπηρετήσει, στηρίξει, οικοδομήσει πνευματικά. Ο Θάνος ήταν μία σύνθετη και χαρισματική φυσιογνωμία.

Ο Θεός τον είχε πλουτίσει με θάρρος και αυταπάρνηση, να τρέχει στους αγρούς του Κυρίου του, πάντοτε έτοιμος να ριχτεί στη «μάχη» και τους πνευματικούς αγώνες, όπου υπήρχε ανάγκη. Εκτός των ανωτέρω, ο Θάνος ήταν και ποιητής. Αν θυμάμαι καλά, στο πρώτο τεύχος του περιοδικού μας «ΣΑΛΠΙΣΜΑ», είχε δημοσιευθεί το ποίημά του «TAXYNE» (1945).

«TAXYNE...

*Σε περιμένω, Κύριε, το κάβηλος Σου να δώ·
Σε περιμένω όλος χαρά για το γηλυκό ερχομό Σου,
Κύριε... που έφυγες για μας, τόπο να ετοιμάσεις,
τούτον τον τόπο θάχω γώ, ταχεία να αποηλαύσω,
όταν Εσύ θε νάρθης...
Τώρα, από φόβους, δυσταγμούς ανάμεσα κοπιάζω.
Μα πρέπει ποητή νάγγιξε Σωτήρα η έβηυσή Σου.
Μακρυνά...πληνιέμαι και γηλυσιρώ,
όταν μακριά μου είσαι.
Τάχνε όμως τη στιγμή, ω Κύριε της φανής Σου»*

Με τον Θάνο είχα την τιμή να συνεργαστώ σε πνευματικά θέματα. Θυμάμαι σε μία σύσκεψη, πριν πολλά χρόνια, νεαρός τότε εγώ, ότι κατά τη συζήτηση μιας πρότασής μου, όχι μόνο δεν συμφώνησε - που είχε βέβαια κάθε δικαίωμα - αλλά μού απάντησε και κάπως «έντονα».

Βέβαια εγώ δεν επέμεινα, γιατί γνώριζα καλά τον ευλογημένο αυτόν εργάτη του Ευαγγελίου, ούτε που του ανταπάντησα. Το βράδυ της ίδιας ημέρας στις 11 μ.μ. μου τηλεφώνησε. Παραξενευτήκα. «*Αδελφέ μου Παντελή, σε παίρνω για να σε παρακαλέσω να με συγχωρέσεις, γιατί το πρωί και σε αδίκνω και σε σιναχώρησα. Σου ζητώ αδελφέ μου συγγνώμη. Ξέρεις ότι σε εκτιμώ και σε αγαπώ*». Τον ευχαρίστησα για την λεπτότητά του και τον διαβεβαίωσα ότι εγώ το είχα ήδη ξεχάσει. Ο αδελφός Θάνος, πέραν των πολλών και ευλογημένων χαρισμάτων που ο Θεός του είχε χαρίσει, ήταν και «ένα μεγάλο παιδί».

Παντελής Ρήγας

Θυμάμαι...

Είχα την ευλογημένη ευκαιρία να συνεργασθώ σε δύο περιπτώσεις με τον αδελφό Θάνο. Η πρώτη ήταν την εποχή που λειτουργούσε ο Ραδιοφωνικός Σταθμός «Κανάλι 2000».

Ο καταρτισμός του προγράμματος ήταν ένα καθήκον δύσκολο γιατί έλειπε η εμπειρία αλλά και οι περισσότεροι αδελφοί που ήθελαν να βοηθήσουν είχαν τις επαγγελματικές ασχολίες τους.

Ο Θάνος, παρά τις πολλές δικές του ασχολίες, ήταν η λύση, αποτελώντας «*βοήθεια ετοιμοϊάτη*». Οι ομιλίες του με τις αλήθειες του Ευαγγελίου δοσμένες ξεκάθαρα, η προθυμία του, η συνέπειά του και η ακρίβεια στην ώρα της εκ-

πομπής, ήταν τα χαρακτηριστικά της συνεργασίας μας.

Η δεύτερη ευκαιρία ήταν το «Χριστιανικό Ημερολόγιο». Όταν, μετά την αποδημία της αδ. Μ. Παρδαλάκη, ασχολήθηκα με την ετοιμασία της έκδοσής του, πάλι ο Θάνος ήταν η πρόθυμη βοήθεια. Τα κείμενά του, προσαρμοσμένα στις απαιτήσεις του Ημερολογίου, γεμάτα από το Πνεύμα και την αγάπη του Θεού, πλούτισαν για χρόνια και πλουτίζουν ακόμα το Χ. Η. με το θαυμάσιο και πάντα επίκαιρο περιεχόμενό τους.

Θα θυμάμαι και θα ευχαριστώ τον Κύριο για την ευκαιρία αυτής της ευλογημένης συνεργασίας.

Α. Γαβιωτάκη

ΘΑΝΟΣ ΚΑΡΜΠΙΟΝΗΣ (1917-2009) «Η μνήμη του

ΑΦΙΕΡΩΜΑ ΣΤΗ ΜΝΗΜΗ ΤΟΥ ΑΛΗΣΜΟΝΗΤΟΥ ΑΔΕΛΦΟΥ ΜΑΣ ΘΑΝΟΥ ΚΑΡΜΠΙΟΝΗ

Ο Θεός βρίσκεται εκτός τόπου και εκτός χρόνου. Ο χρόνος δόθηκε στον άνθρωπο για να μετράει τον καιρό του σ' αυτή τη γη. Μέσα σ' αυτά τα χρονικά πλαίσια κινούμεθα όλοι εμείς οι άνθρωποι που, προσωρινοί καθώς είμαστε, περνούμε για ένα μικρό διάστημα από αυτή τη ζωή για να συνεχίσουμε στην αιωνιότητα! Εμείς οι πιστοί όμως ζούμε, κινούμεθα και υπάρχομεν μόνο «εν Χριστώ», καθώς βεβαίωσε τους απογόνους των στωικών φιλοσόφων ο Απόστολος Παύλος όταν βρέθηκε στην Αθήνα.

Κάποτε λοιπόν, μέσα στα άγια αυτά πλαίσια που όρισε ο Θεός, βρέθηκε, περπάτησε, σύμφωνα με την κλήση του Κυρίου και εργάστηκε για τα άγια σχέδια του Χριστού και ο αγαπτός μας αδελφός Θάνος.

Ο αδελφός Θάνος Καρμπιόνης επέδειξε άγιο ζήλο στην υπηρεσία του έργου του Θεού και τα κατάφερε άψογα.

Θυμάμαι, ήταν το έτος 1965, που συναντηθήκαμε

για πρώτη φορά στην εκκλησία της Γαρίπας, η οποία δεν υπήρχε καν σαν νομική οντότητα. Ήταν τότε που ο αδελφός μας, χωρίς να χρονοτριβήσει καθόλου, έκανε αίτηση για να πάρουμε άδεια λειτουργίας, την οποία και αποκτήσαμε λίγο αργότερα. Έτσι ενεργούσε πάντοτε ο αδελφός Θάνος, «...εξαγοραζόμενος τον καιρόν», (Εφεσίους 5-15).

Σύντομα αναπτύξαμε μια βαθιά φιλία που κράτησε ως το τέλος της επίγειας ζωής του.

Η σημαντική διακονία του ήταν να ιδρύει Ελεύθερες Ευαγγελικές Εκκλησίες σ' όλη την ελληνική επικράτεια αλλά και να τις επισκέπτεται στη συνέχεια και να τις υπηρετεί με διδασκαλία του Λόγου του Θεού.

Πιστεύω ακράδαντα πως, όταν συναντηθώ και πάλι μαζί του στην παρουσία του Θεού, θα λάμψει σαν αστέρας του στερεώματος.

Αλέξανδρος Πεπονάκης
Ε.Ε.Εκκλησία Γαρίπας

ΘΑΝΟΣ ΚΑΡΜΠΙΟΝΗΣ

Ο ιταλικής γενιάς Έλληνας, που κράτησε τις ιταλικές του ευαισθησίες για να προσθέσει από την Ελληνίδα μητέρα του το δυναμισμό και την παρρησία του Μοριά. Το λαϊκό, αλλά ξέχωρο παιδί της Πάτρας, ο έξυπνος μαθητής, ο μαχητής φοιτητής. Ο εξαιρετος νομικός και επιστήμονας. Ένας υποδειγματικός αδελφός για την πολυμελή οικογένεια Καρμπόνε, στοργικός γιός. Υποδειγματικός σύζυγος.

Όταν θα τον επισκεφθεί η Χάρη που σώζει και δικαιώνει, σε μια ατζέντα του Κώστα Μεταλληνού υπάρχει σημείωση: «*Συνάντηση με το δικηγόρο κύριο Καρμπιόνη*». Βρισκόμαστε στα 1939. Παράλληλα με τη μαχόμενη δικηγορία, παρέχει αμισθί τις νομικές του υπηρεσίες στις Ελεύθερες Εκκλησίες.

Αναλαμβάνει την υπεράσπιση αδελφών που σύρουν στα Δικαστήρια νόμοι και φανατισμός μιας εποχής που τη συνοδεύει ένας συστηματικός διωγμός. Αλωνίζει την επαρχία. Φοινίκια καρποφόρα υψώνονται στον

ελλαδικό χώρο. Γεμίζει με άρθρα, μελέτες, φιλολογική δουλειά το «Σάλπιγμα», το περιοδικό των Εκκλησιών μας.

Δεν αργεί να πρωτοστατήσει στη δημιουργία και λειτουργία των Παιδικών Κατασκηνώσεων. Αποφοιτά από το Σχολείο των Εκκλησιών (Ελληνικό Ινστιτούτο της Βίβλου) και συνεχίζει για δεκαετίες δυναμικά την παρουσία του στην Εκπαίδευση των νέων των Εκκλησιών, σαν δάσκαλος.

Οι σημειώσεις του, κείμενα ειδικού πνευματικού βάρους. Δεν αργεί να χαθεί το επώνυμό του. Γίνεται «ο Θάνος». Ο διάκονος, ο ευαγγελιστής, ο αδελφός. Διαδέχεται επάξια την πρώτη εκείνη γενιά των δυνατών πονέρων στην πίστη και την υπηρεσία της πλατύτερης αδελφότητας. Εκπροσωπεί τις Ελληνικές Ελεύθερες Ευαγγελικές Εκκλησίες στις Συνελεύσεις των Ελευθέρων Ευαγγελικών Εκκλησιών στην Ευρώπη και την Αμερική.

Δυνατή και βαθιά πνευματική η

συνεισφορά του στην ίδρυση και λειτουργία Εκκλησιών του εξωτερικού. Έφυγε μαχόμενος και αφήνοντας χνάρια εργάτη που έδωσε τα πάντα στους αγώνες του Ευαγγελίου στη χώρα μας, που την υπηρέτησε σαν στρατιώτης σε δύσκολες και ευαίσθητες ώρες.

Αν ήταν ακόμη κοντά μας, θα δυσκολευόταν κανείς να γράψει τούτες τις γραμμές. Δεν θα τό θηλε. Όμως του ταιριάζουσε.

Στάθηκε σεμνός μαχητής. Στρατευμένος στο Ευαγγέλιο της Σταυρικής Δικαίωσης. Πάνω από τα υλικά, πέρα από τα κλειστά πλαίσια μιας στενής Εκκλησιαστικής τοποθέτησης.

Μακάρι η γραπτή δουλειά του - πολύτιμη κυρίως στις μέρες μας - να εκτιμηθεί, να συγκεντρωθεί και να γίνει κτήμα ειδικά των νέων μας που αγάπησε, διακόνησε, στάθηκε υπόδειγμα πιστού ζωμένου το λέντιο της αγάπης για τον Ιησού μας.

Σ. Ι. Πορτινός

δικαίου είναι μετ' ευλογίας...» (Παροιμίες 10/7)

Η ΕΝΤΥΠΩΣΗ

Λίγα για μένα για να φθάσω στη γνωριμία μου με τον Θάνο Καρμπόνη και τη φωτογραφία με το ποίημά του.

Στα 17 μου, με ευαγγελίστηκε, και μου άφησε ζωηρότατες εντυπώσεις, ο Θάνος Καρμπόνης. Μέχρι τα 27 μου με «ενοχλούσε» με τον Χριστό συχνά, καθ' ότι μπατζανάκης του θείου μου του Χρήστου.

Άθεος ων από τα 10 μου χρόνια, εξαιτίας του ψάλτη του χωριού μου, που βλαστήμησε έξω από το ναό. Εγώ, καθώς αντιδρούσα στα λεγόμενα του αδελφού Θάνου, του είπα: «Και εγώ θεός είμαι ' η διαφορά μας είναι ότι αυτός είναι πηλός και εγώ φτωχός».

Με ταλαιπώρησε το «to be or not to be - να ζει κανείς ή να μη ζει» του Shakespeare και κάποια στιγμή, στις 30/9/65, Τετάρτη απόγευμα, στη συμβολή των οδών Σουρμελή και Λιοσίων ο κόμπος έφθασε στο χτένι: «not to be - να μη ζει». Δεν είχα σκεφθεί τον τρόπο και τον τόπο της αυτοκτονίας.

Είχε, όμως, μείνει κάτι απ' τα λόγια του Θάνου μέσα μου, που μόνο ο Θεός μπορούσε να «διαβάσει». Με δυο ερωτήματα που γέννησε μέσα μου και μια προτροπή, βρέθηκα στα γόνατα, κραυγάζοντάς Του: «Εάν υπάρχεις και μου δώσεις ένα καθαρό δείγμα της ύπαρξής Σου και του ενδιαφέροντος Σου για μένα, εδώ και τώρα σου τάζω τη ζωή μου». Όλος ο κόσμος μέσα μου άλλαξε ριζικά και όλα γύρω μου είχαν άλλη όψη και άλλο νόημα. Μια ζωή, αφετηριακά αλλά και μόνιμα πλέον καινούργια. Θέλει πολύ μελάνι, χαρτί και χρόνο για να περιγραφεί αυτή η αλλαγή. Τη ζω ακόμη και σήμερα στα 80 μου, ύστερα από 53 χρόνια και 5 μήνες.

Το φθινόπωρο του 1969, εν ώρα εργασίας στην Osram, ξανάφερα στη μνήμη μου την υπόσχεσή μου στον Κύριο. Παρατήθηκα χωρίς να ξέρω που και πώς θα ζήσω πλέον.

Λίγο αργότερα βρέθηκα σε Βιβλική Σχολή, στο Lamorlaye της Γαλλίας, 30 χλμ. έξω απ' το Παρίσι, μαζί με τη σύζυγό μου. Εκεί λάβαμε την παραπάνω φωτογραφία του Θάνου Καρμπόνη με τη σύζυγό του Καίτη. Στην πίσω πλευρά της φωτογραφίας ήταν γραμμένο το ωραίο ποίημα του αδελφού Θάνου.

Ήταν άνθρωπος πλούσιος σε συναισθήματα, εκδηλωτικός, ρήτορας, χειμαρρώδης τύπος. Μπορούσε να μεγαλοποιήσει και να εκθειάσει ό,τι μικρό και απλό, με το πάθος της αγάπης του στον Κύριο και του ζήλου του να δει νέους να θέλουν να Τον υπηρετήσουν.

Στρατεύτηκε με «παθολογική» ενεργητικότητα και υπηρέτησε σε όλους τους τομείς και τις διακονίες του έργου του Θεού, ποτέ με υστεροβουλίες στο να κερδίσει κάτι απ' τον κόσμο τούτο. Αλλά και αν έκαμε κάποια λάθη, ως άνθρωπος, ήταν γιατί εννοούσε να δίνεται στην υπηρεσία του Ευαγγελίου του Χριστού και των συμφερόντων των αδελφών. Ήταν γλωσσομαθής (Γαλλικά, Ιταλικά), και σε μεγάλη ηλικία έμαθε Αγγλικά και Γερμανικά, προκειμένου να επικοινωνεί με ξένους αδελφούς (τον Διεθνή Ευαγγελικό Σύνδεσμο). Ήταν επίσης

Στους αγαπητούς μας
Νίκο και Αγγελική Μπαρδούτσου:

«Είναι η φιλία 'νας ανθός
δεν φύεται στο χώμα,
τον σπέρνει στην ψυχή ο ουρανός
κι είναι ο Χριστός
που την αυξάνει μουσικά
βράδυ, πρωί και γιόμα»

Με αγάπη από Κυρίου,
δικού σας
Θάνος και Καίτη

συγγραφέας, απολογητής της πίστεως και ποιητής. Είχε σπάνιο ευαγγελιστικό χάρισμα, ήταν τολμηρός στα χρόνια της κατοχής και του εμφυλίου πολέμου, αλλά απλός και προσίτος με όλους τους αδελφούς. Θυμάμαι χαρακτηριστικά, ότι κάποτε μια ολόκληρη νύχτα την πέρασε με απλούς τσοπάνηδες αδελφούς, ψέλνοντας ύμνους μέχρι το πρωί.

Αξιοποίησε το πτυχίο του της νομικής, υπερασπιζόμενος αδελφούς που σέρνονταν στα δικαστήρια για προσπλυτισμό.

Αλλά όχι μόνο εκεί. Επίσης στις κατασκηνώσεις του Σουβίου και στην ίδρυση των δύο Σωματείων της Κοινωνίας των Ελευθέρων Ευαγγελικών Εκκλησιών. Σημειώνω, ότι μέχρι σήμερα ακούγονται 2000 ομιλίες του στο Ραδιοφωνικό Σταθμό της Ελεύθερης Ευαγγελικής Εκκλησίας της Κορίνθου.

Δεν αγνοώ ότι για κάποιους ήταν «σημείο αντιλεγόμενο». Αλλά εγώ διατηρώ με ένα απλούστατο τρόπο την εντύπωσή μου για το πρόσωπο του αδελφού Θάνου. Άλλωστε, ούτε στη Βίβλο υπάρχουν πολλοί τέλειοι... Κινήθηκα στο χώρο της προτροπής του Λόγου του Θεού, προς Φιλ. 4/8 «...αν υπάρχει τις αρετές, και εάν τις έπαινος, ταύτα συλλογίζεσθε».

Αυτός ήταν ο Θάνος Καρμπόνης: ο «Εραστός», ο «Φλέγων Νηρέας» κτλ, ψευδώνυμα των γραπτών του, που ήταν πλούσια όσο το έργο του και ο λόγος του.

Ο φίλος του,
Νίκος Μπαρδούτσος

ΕΑΡΙΝΟ ΠΡΟΑΝΑΚΡΟΥΣΜΑ

Τα χερσίδονια μας έφεραν το μήνυμα...!
 οι εαρινοί μας φίλοι
 που στο τρελό φτερούγιμά τους
 αναπαύεται
 η ευδία των καλών ημερών...

Τα χερσίδονια μας έφεραν το μήνυμα...!
 Στις στέγες μας έχτισαν
 τα εωθινά τους τραγούδια,
 στα παράθυρά μας
 τους ανθισμένους τους ύμνους
 των ειρηνικών ασπασμών...!

Αναγγείλετέ μας πού ζει η άνοιξη
 πού είναι το άντρο
 των ωραίων εποχών...;

Μια ανθοδέσμη ρόδινης ανατολής
 δίνει το ξανθό άγγελμα...;

«Ο χειμώνας παρήλθε,
 η βροχή διέβη, απήλθε...,
 τα άνθη φαίνονται στη γη.

Ο καιρός του άσματος έφθασε,
 Η φωνή της ιρυγόνος ακούγεται
 στη γη!».

Απ' το γαλάζιο φέγγος του Ουρανού
 γηλυκοσταλάζουν
 πράσινα χαμόγελα ερηπίδων.

Γελούν τα άστρα σήμερα
 πιο ποθύ από χιές,
 και οι καρδιές ρηποθυμούν
 στην προσδοκία...

Στους χρυσούς βοσπύχους
 μας έβυωσαν
 οι εφιάλτες της νύχτας.

Μεθυμένες συμφωνίες πουλιών
 απ' τους λευκούς κηλάδους
 των αμυγδαλιών
 αναγγέλλουν το πρόσαγμα:

«Ω! τινάξε όλοι εσείς
 που διαβαίνετε σα σκιές τη γη,
 τη νάρκη της χειμερινής νύχτας.

Στα δάση ακούγονται
 οι εορτινοί κιθαρισμοί της Άνοιξης.
 Έρχεται... Έρχεται...ιππεύουσα
 το άσπρο άπυ των αγαθών ερηπίδων».

Ας βγούμε στους κάμπους
 των ύστερων θερισμών

όσο ο ήλιος δίνει το φως,
 όσο η ημέρα προβάλλει
 στους εξώστες
 των χρωμάτων ουρανών·
 Ο γηλυκός ιδρώς ας ακνίζει
 στα γενναία μέτωπα.
 Η πληρωμή είναι δίκαιη...

Πριν οι γρύλλοι αρχίσουν
 το θλιμμένο τραγούδι,
 πριν οι σκιές αναγγείλουν
 με νύχτιες άρπες
 τους θορύβους των τρόμων.
 Πριν οι φόβοι φτερουγίζοντας
 φτάσουν σαν κλέφτες
 με βουβή απειλή.

Στις ψηλές κορφές ας νχίσουν
 ω! ας νχίσουν
 ακόμη
 δυνατά,
 ας νχίσουν...
 οι σάλπιγγες των φρουρών.

Φρουρέ! Φρουρέ!
 Τι περί της αυγής;

Θάνος Καρμπόνης

G12 άβυσσος

Επιμέλεια ύλης: Παν. Πεπονάκης

Αγαπητοί αδελφοί,
 σ' αυτό το τεύχος εγκαινιάζουμε μια στήλη που θα περιέχει λήμματα απ' το Αρχαίο Ελληνικό Λεξικό της Π. Διαθήκης (κείμενο των Ο) και Κ. Διαθήκης (κριτικό κείμενο Nestle Aland). Το συγκεκριμένο Λεξικό έχει αναρτηθεί στο internet στη διεύθυνση: <http://www.lexispan.eu>.

Την εργασία αυτή έχει επιμεληθεί ο αδ. Παν. Πεπονάκης από την Ελεύθερη Ευαγγελική Εκκλησία της Αμαλιάδας.

1. Χάσμα πολύ μεγάλου βάθους. Βλ. Ιώβ 36:16.
2. Τα πολύ βαθιά νερά: (1) χωρίς να προσδιορίζονται επακριβώς. Βλ. Ιώβ 41:31,32 (41:23,24), Ψαλμ. 77:16 (76:17), Ψαλμ. 135:6 (134:6), Ψαλμ. 148:7, Παρ. 3:20, Παρ. 8:24, Ησα. 44:27, Ιεζ. 31:15, Αμώς 7:4. (2) της θάλασσας. Βλ. Γεν. 1:2, Ιώβ 38:16, Ψαλμ. 104:6 (103:6), Ψαλμ. 107:26 (106:26), Ησα. 51:10, Ιεζ. 26:19, Ιων. 2:5 (2:6).
3. (αλληγορικά) Η άβυσσος με ανθρώπινη μορφή (χέρια). Βλ. Αββ. 3:10.
4. Υπόγεια ρεύματα υδάτων. Βλ. Γεν. 7:11, Γεν. 8:2, Ιώβ 28:14, Ψαλμ. 33:7 (32:7).
5. Πηγή αναβλύζουσα άφθονο νερό. Βλ. Δευτ. 8:7, Δευτ. 33:13, Ψαλμ. 78:15 (77:15), Ιεζ. 31:4.
6. (μτφ) Ανεξιχνίαστος. «τὰ κρίματά σου ὡσεὶ ἄβυσσος πολλή» Ψαλμ. 36:6 (35:7), οι κρίσεις σου (ο τρόπος που ενεργείς) είναι σαν την μεγάλη άβυσσο (δηλ. ανεξιχνίαστες).
7. (μτφ) Ο πυθμένας της θάλασσας. Βλ. Ψαλμ. 106:9 (105:9), Ησα. 63:13.
8. (ΚΔ) Ο τόπος των νεκρών. Βλ. Ρωμ. 10:7.
9. (ΚΔ) Τόπος καταδίκης πονηρών πνευμάτων. Βλ. Λουκ. 8:31.

10. (αλληγορικά) Ο χώρος(;) από όπου πηγάζουν δεινά και κρίσεις για την ανθρωπότητα. Βλ. Αποκ. 9:1, Αποκ. 11:7.
11. (αλληγορικά) «άγγελον τῆς άβύσσου» Αποκ. 9:11, ο ορισθείς από τον Θεό σαν υπεύθυνος άγγελος(;) της άβύσσου, δηλ. υπεύθυνος για τις κρίσεις και καταστροφές που θα επέλθουν στην γη, στις έσχατες ημέρες.
12. (αλληγορικά) «τήν κλειν τῆς άβύσσου» Αποκ. 20:1, το κλειδί της άβύσσου, δηλ. του χώρου περιορισμού του Σατανά, ώστε να πάψει να βλέπει τους ανθρώπους για χίλια χρόνια. Δες και Αποκ. 20:3.
13. (Φράση) «πρόσωπον δὲ άβύσσου τίς ἔπηξεν;» Ιώβ 38:30, την επιφάνεια των υδάτων ποιος έπηξε;
14. (Φράση) «άβυσσος άβυσσον επικαλεῖται εἰς φωνήν τῶν καταράκτων σου, πάντες οἱ μετεωρισμοί σου καὶ τὰ κύματά σου ἐπ' ἐμὲ διήλθον» Ψαλμ. 42:7 (41:8), Το εδάφιο αυτό θα πρέπει να το δούμε με αλληγορική σημασία. Ίσως να αναφέρεται στην κρίση του Θεού επάνω στον Ιησού Χριστό τότε που βρισκόταν πάνω στον Γολγοθά. Αν αποδεχτούμε την άποψη αυτή, τότε η ερμηνεία που δίνεται είναι η εξής: Η άβυσσος των ανεξιχνίαστων κρίσεων του Θεού, επικαλεῖται (την καλεῖ να προσέλθει) την άβυσσο της ανεξιχνίαστης αγάπης του. Στην εξαγγελία της καταρρακτώδους οργής σου, όλα τα ξεσπάσματα της (μετεωρισμοί) καθώς και όλα τα κύματα της, από επάνω μου περάσανε.
15. (Φράση) «ἐκ τῶν άβύσσων τῆς γῆς πάλιν ἀνήγαγές με» Ψαλμ. 71:20,21 (70:20,21), Εδώ ο Δαβίδ υπονοεῖ ότι ο Θεός τον γλύτωσε από βέβαιο θάνατο.
16. (Βάμβας) δεν μεταφράζει.
17. ΕΤΥΜΟΛ. Εκ του στερητικού «ά» G1 και του «βυσσός» ποιητικός τύπος του «βυθός» G1037.
18. Μτλ: Ουσιαστικό.

Σχεσιασμός και Εκκλησία

I

1. Σαν όρος, «σχεσιασμός» πρέπει να νοηθεί η θεώρηση ότι το άτομο - και ο πιστός Χριστιανός - στοχάζεται, βούλεται, ενεργεί όχι όπως νομίζει σαν αυτόβουλο υποκείμενο. Οι επιλογές του δεν αποτελούν μορφές έκφρασης ενός αυτόβουλου και ανεπηρέαστου φορέα - του εαυτού του - αλλά αποτελεί συνισταμένη και του περιβάλλοντος. Στην κοινωνική ζωή της «πόλης», στην αρχαία έννοια, στην Εκκλησία στη διαμόρφωση και σύνθεση του περιβάλλοντος.

2. Ο Γερ. Κακολύρης¹, ορθά αναφέρει τον Πλάτωνα στο γνωστό «επειδή τυγχάνει ημών έκαστος ουκ αυτάρκης αλλά πολλών «ων» ενδεής». Χωρίς να οδηγηθούμε σε σχέσεις αλληλεξάρτησης θα αναγνωρίσουμε την κοινή πορεία που χρωματίζει έντονα τις συνθήκες της επίγειας πορείας μας. Θα ειπωθεί πως η ζωή μας φέρει έντονα το «αποτύπωμα» των «μηνυμάτων» του περιβάλλοντος. Να μελετηθεί. Αλλά όχι να απορριφθεί εκ των προτέρων.

3. Χωρίς αμφιβολία ο κοινωνικός βίος δεν θα μπορούσε να είναι άλλος από μια αρμονική συμβίωση στο κοινωνικό πλέγμα ζωής. Ιδιαίτερα στο σημερινό κοινωνικό γίγνεσθαι. Ο βιοσκόπος έχει ανάγκη από ματισμό, κτίστη, παραγωγό τροφίμων. Και ο γεωργός, από σιδηρουργό, ιδιοκτήτη ιπποφορείου, μεταφορέων.

Στην καθημερινότητα δεν «αυτοπροσδιοριζόμεθα». Η άλλη εξάρτηση, «διαμορφώνει». Άλλο θέμα, αν και «τυποποιεί». Η άποψη ότι η αλληλοεξάρτηση δημιουργεί τύπους όμοιων «σταγονιδίων», αναιρεί το κεφάλαιο της συνειδησιακής ελευθερίας. Και κινείται σε λαθεμένους δρόμους και συμπεράσματα. Η «επιρροή» είναι δεδομένη, η αλλοτριώσή μας ως εκ του περιβάλλοντος, εξωπραγματική.

4. Εξαρτάται το βρέφος από την μητέρα, αλλά διαθέτει και το σύνολο των παραμέτρων επάρκειας. Ο μαθητής διαμορφώνεται από το δάσκαλο, αλλά και είναι οπλισμένος με το σύνολο των δυνατοτήτων πρόσληψης. Από Θεού.

Ο «άλλος» επηρεάζει, συντείνει σε μορφές, ομοιομορφίες, αλλά δεν τυποποιεί.

Παίρνω εκείνα που έχω ανάγκη, μεταδίδω στις «χρείες» του περιβάλλοντος. Το «εγώ» αναδέχεται, αλλά δεν χάνει την αυθύπαρκτη οντότητά του. Παραμένει πάντοτε Θεϊκή ευλογία με «υικές» ευλογίες.

Άλλωστε η «αλληλοεξάρτηση» παίρνει στις μέρες μας μια πιο πλατιά δυναμική. Σαν γνώση, επικοινωνία, διαμόρφωση ενός «άλλου ανθρώπου», αλλά ποτέ κοινού τύπου «ανθρώπων».

II

1. Ο Σχεσιασμός είναι θετικός και αρνητικός ανάλογα με τα παραγόμενα αποτελέσματα. Η Εκκλησία παράγοντας Χριστοκεντρικής Ειρήνης, αδυνατεί να ανεχθεί ένα πάγιο κλίμα «οργιζομένων». Το «ρακά»², το «χαίρειν» δεν αποτελούν τυπικά μορφή «ασπασμού», αλλά βηματισμό βιώματος. Το «αγαπητοί», συνθέτει κλίμα, περιβάλλον, πάγια ατμό-

σφαιρα «κοινωνίας». Τον αδελφό μου στην Εκκλησία τον «κερδίζω». Και αυτός εμένα σε σχέση αμοιβαίας υποχώρησης που οδηγεί σε ταύτιση.

Η έννοια του «πάντες» δεν είναι αριθμητική, αλλά σύνθεση «κοινωνίας» ψυχών θανάτων. Ένα «στήριζον» απλώνεται πέραν των ένδεκα. Θα καλύψει την Εκκλησία στην πορεία της. Το «επισκέψασθαι τους αδελφούς» κλείνει αμοιβαιότητα και διαμορφώνει πνευματικές προσβάσεις και δυναμικές νοοτροπίες. «Και ήγαγον αυτόν εις Καισάρειαν» δεν είναι μία αδελφική φιλοφροσύνη, αλλά ένας «κανόνας» συμπεριφοράς. Έτσι μπορεί να γίνει κατανοητό εκείνο το ανεπανάληπτο «επιούν χαράν μεγάλην τοις αδελφοίς». «Ασπασάμενοι τους αδελφούς...». «Ευρόντες τους αδελφούς παρεκλήθημεν», παρηγορηθήκαμε. Ξεκουράστηκαν τα πνεύματά μας. Και η Παυλική φράση: «...εγώ να ήμια ανάθεμα υπέρ των αδελφών μου...». Άλλωστε, «τί κρίνεις;». Το «διακρίναι ανά μέσου», εξάγει την πραγματικότητα του θείου ελεύθερου βούλεσθαι και την ευθύνη του «κρίναι»: Η αδελφότητα πορεύεται στο «ηγίασαι», «ου δεδούλωται», «ίνα μη τον αδελφόν μου σκανδαλίσω». Δεν απαιτώ, αλλά κινούμαι πάντα στο «εκδέχεται», «τολμάν», «μη πλεονεκτεί». Σαν προειδοποίηση, προσοχή για σύνεση ως προς «αδελφούς ατάκτως περιπατούντας». Και βέβαια «νουθετείτε». Ποτέ ίσως όπως, όσο σήμερα «γυμνοί υπάρχωσι», συνεπώς, «τον χρεία έχοντα».....

«Την αδελφότητα αγαπάτε».

2. Η Εκκλησία ζει, πορεύεται, περιμένει την Ημέρα. Και στην επίγεια διαδρομή, «η Εκκλησία είχε ειρήνην», «οικοδομουμένην», «για προσευχή υπό της Εκκλησίας». «Συναγαγόντες», «προπεμφθέντες», «επιστηρίζων», «ασπασάμενος», «μετεκαλέσατο», «ποιμαίνειν την Εκκλησίαν». Γι αυτό και «απρόσκοποι γίνεσθε τη Εκκλησία». «Η μέριμνα πασών των Εκκλησιών», η Εκκλησία που υποτάσσεται «τω Κυρίω». Ας μη ξεχνάμε, «εν μέσω Εκκλησίας υμνήσω Σε». Πόσα λίγα όλα τούτα.....

III

Διαμορφώνουμε, επηρεάζουμε, μορφοποιούμε μέσα στην Εκκλησία. Ο Σχεσιασμός, διαθέτει ιστορικές περγαμνές πραγματικότητας.

Κάθε πιστός είναι ποιμένας του άλλου. Ας ερευνηθεί αν είμαι θετικός ή αρνητικός παράγων. Πρότυπο. Καλούπι. Ανταύγεια Εκείνου. «Καθώς Εκείνος...». Και κατά πόσο ένας αλληλοσχεσιασμός σαν την εικόνα του Ιησού, του Κυρίου, έχει την ικανότητα να επηρεάσει θετικά τον «κόσμο».

Σ. Ι. Πορτινός

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ:

¹ Γεράσιμος Κακολύρης: *Επίκουρος Καθηγητής της Φιλοσοφικής Σχολής στο Εθνικό Καποδιστριακό Πανεπιστήμιο Αθηνών.*

² ρακά: *ανόπιος, μωρός, τυποτένιος στην Εβραϊκή.*

ΔΙΔΑΞΟΝ ΜΕ, ΚΥΡΙΕ, ΤΗΝ ΟΔΟΝ ΣΟΥ

Ψαλμ. 27

Είπα: «*Ας περπατήσω στους ανθούς...*»
 Μού 'πε ο Θεός: «*Πήγαινε στην Πόλη!*»
 Είπα: «*Δεν είναι βλούβουδα εκεί...*»
 Κι είπε η Φωνή: «*Αβλήα στεφάνι είν' οι πόνοι.*»

Είπα: «*Ο ουρανός της είν' μαβής
 κι έχει θορύβους και αντάρες.*»
 «*Ω!*», στέναξε η Φωνή, «*είναι και πιότερο εκεί
 είναι αμαρτία, είναι κατάρες.*»

«*Κι είναι ο αέρας της βαρύς
 αχλύ τον ήλιο της σκεπάζει.*»
 «*Ναι, άβη' είναι άρρωστες ψυχές εκεί
 κι άβητες που αργοσβήνουν στο σκοτάδι.*»
 Και είπα στη Φωνή: «*Θα νοσταλγήσω την αυγή,
 το φως* κι φίλοι μου θα νοσταλγούν εμένα.*»
 «*Διάβλεξε, βλουπόν ευθύς*», είπ' ο Θεός,

«*Εγώ να επιθυμώ εσέ ή τάχα αυτοί εσένα,*»
 Εδίσαξα. *Ικέτευσα για βήγη αναβοβή*
 Κι είπε η Φωνή: «*Ν' αποφασίσεις είν' σκισηρό,
 ν' ακολουθείς Εμένα όμως στον Ουρανό πόσο γλυκύ
 στα ίκνη αν περπατήσεις του Ποιμένα.*»

Έριξα μια γρήγορη ματιά 'κεί στους ανθούς
 εγύρισα το πρόσωπο στην Πόλη.
 Μού 'πε: «*Παιδί μου, δίνεσαι βλουπόν σ' Εμέ
 για το στεφάνι που 'ναι οι πόνοι;*»

Τότε, το χέρι μ' άφησα να πέσει στο δικό Του
 και στην καρδιά μου έβλαμψε γλυκύ το πρόσωπό Του.
 Περπάτησα στο ξέφωτο, μέσα σε θείο φως
 στο μονοπάτι όπου πριν ειρόμαζα να δω.

George McDonald
 (Απόδοση: Θ. Καρμπόνης)

ΣΟΥΝΙΟ 2019 ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΑ Πνευματικού Κέντρου Κοινωνίας Ελευθέρων Ευαγγελικών Εκκλησιών Ελλάδος

«*Για τους φίλους της αλήθειας και της πνευματικής ζωής*»

Συναναστροφή & Παιχνίδι, Σεμινάριο για γονείς
 19/04-22/04/2019 (Τριήμερο Βαΐων)

Κατασκηνωτικά Προγράμματα Καλοκαιριού 2019
 Παιδιά Δημοτικού: 22/6-6/7/2019
 Κορίτσια: 6/7-20/7/2019, Αγόρια: 20/7-3/8/2019

Συνέδριο νεολαίας
 4-11/08/2019

Συνέδριο Οικογενειών
 11-21/08/2019

Συναναστροφή & Παιχνίδι, Σεμινάριο για γονείς
 15-17/11/2019 (Τριήμερο 17^{ης} Νοεμβρίου)

www.oikogeneia.gr

Αβέρωφ 23 • Τ.Κ. 104 33 Αθήνα
Τηλέφωνα: 210 8023502 • 210 8253412
Ταχ. Θυρίδα 61341 • 151 04 Μαρούσι
e-mail: info@pergamos.com.gr
site: www.pergamos.com.gr

ΠΡΟ ΤΩΝ ΠΥΛΩΝ (ANTE PORTAS)

Βιβλίο αναγκαίο στις ημέρες μας.

Δίνει απαντήσεις στα ερωτήματά μας:

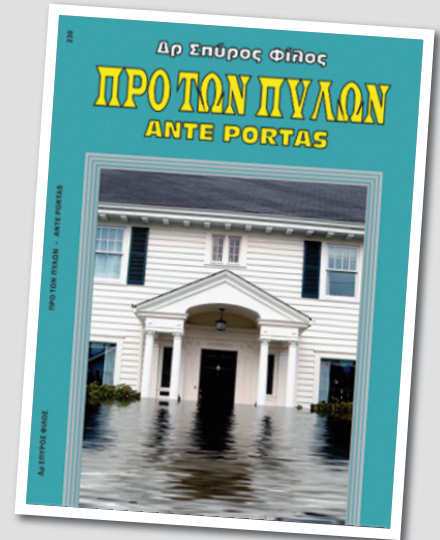
- ΘΑ ΥΠΑΡΞΕΙ Η ΑΡΠΑΓΗ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ;
- ΘΑ ΥΠΑΡΞΕΙ Η ΧΙΛΙΕΤΗΡΙΔΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ, ΜΕ ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΟΥ, ΕΠΑΝΩ ΣΤΗ ΓΗ;
- ΤΙ ΑΠΟ ΤΑ ΔΥΟ; ΧΙΛΙΑΣΜΟΣ Ή Α-ΧΙΛΙΑΣΜΟΣ;
- Τι λένε οι Άγιες Γραφές;
- Τι πίστευαν εξ αρχής οι κατά τόπους εκκλησίες στην αρχαιότητα;
- Τι λένε οι ιστορικές καταγραφές των 4 πρώτων αιώνων;

Σύντομη, τεκμηριωμένη μελέτη

Βιβλίο με αριθμό Καταλόγου 230

Μεγάλο σχήμα 17,5 x 25 εκατοστά

Σελίδες 64 | Τιμή € 8,00

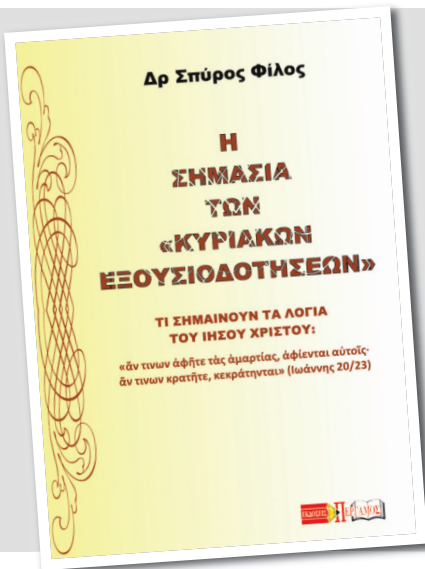

«Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΩΝ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΕΞΟΥΣΙΟΔΟΤΗΣΕΩΝ

ΤΙ ΣΗΜΑΙΝΟΥΝ ΤΑ ΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ:

«άν τινων αφήτε τὰς ἁμαρτίας, ἀφίενται αὐτοῖς
άν τινων κρατῆτε, κεκράτηνται»;
(Ευαγγέλιο Κατὰ Ιωάννην κ' 23)

Μεγάλο σχήμα 17,5 x 25 εκατοστά,
σελίδες 78, η τιμή του € 11,00
στη σειρά των βιβλίων,
με αριθμό Καταλόγου: 413

ΟΙ ΨΑΛΜΟΙ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΓΡΑΦΗΣ

Σε γλώσσα απλή,
κατανοητή, ευχάριστη

•
Για να τους ακούμε:
Στο σπίτι,
στο αυτοκίνητο,
στην εξοχή, παντού.

Σε MP3

Η τιμή του € 3,00

ΟΥΓΚΑΝΤΑ

Ο Χριστιανός εργάτης Ουμάρ Μουλίνδε είναι ένας δυναμικός ευαγγελιστής στην Ουγκάντα που υπέστη φρικτή επίθεση με βιτριόλη το 2011 και επέζησε.

Ύστερα από μια 7ήμερη ευαγγελιστική εκδήλωση στο Μουμπένδε, ο αδ. Μουλίνδε γύριζε στη πρωτεύουσα Καμπάλα όταν μια ομάδα ανδρών μπλοκάρανε το δρόμο. Κατόρθωσε να τους αποφύγει με ελιγμούς αηλιά τον ακοιλούθησαν μέχρι το σπίτι του και μπήκαν αργότερα εκείνο το βράδυ.

Καθώς συνειδητοποίησε τον κίνδυνο, προσευχήθηκε. Συγχύστηκαν, και δεν μπορούσαν να τον βρουν. Μαζί με τα άρρρα μέρρα της οικογένειάς του, γρήστρησε έξω από την πίσω πόρτα. «Τη γρήτώσαμε παρά τρία - έχασα μόνο μερικά προσωπικά αντικείμενα - ραπτόπ, τάμπλετ, τηλέφωνα κ.λπ., αηλιά εμείς δεν πάθαμε τίποτα», είπε ο αδελφός Μουλίνδε».

Ο πρώην σεΐκης και εγγονός ενός γνωστού ιμάμη είπε ότι πιστεύει πως οι παρείσακτοι είχαν σκοπό να τον δορλοφονήσουν ύστερα από την εκστρατεία κατά την οποία εκατοντάδες ψυχές πίστεψαν στον Χριστό.

«Αυτή η δεύτερη δορλοφονική απόπειρα αψηφά την ανθρώπινη ριογική, επειδή τώρα φυλάσσομαι από την αστυνομία. Είχα δώσει ρεπό στους σωματοφύλακές μου, και οι κακοποιοί μπήκαν κρυφά στο σπίτι μου. Ευχαριστώ τον Θεό για την προστασία Του».

Το ότι εξακορλουθεί να διακονεί είναι θαύμα. Η πρώτη επίθεση τον έκαμε ανίκανο προς εργασία το 2011.

«Καθώς έμπαίνα στο αυτοκίνητο μου, ήρθαν κάποιοι και έριξαν οξύ στο πρόσωπό μου. Το δέρμα μου έρρωσε. Η ζωή μου άρρηλαξε. Έπρεπε να είχα πεθάνει αηλιά ο Θεός με βοήθησε. Το οξύ συνέχιζε να τρώει τη σάρκα του ακόμα και κατά τις πρώτες θεραπείες. Είχε έντονους πόνους, αηλιά οι χειρουργοι κατόρθωσαν με θαυμαστό τρόπο να σώσουν την όραση και την ακοή του. Ο ευαγγελιστής που οδήγησε χιλιάδες ψυχές στον Χριστό και ίδρυσσε την Εκκρησία «Gospel Life Church International», πέρασε ένα μεγάλο κομμάτι των τερλευταίων χρόνων με θεραπείες, δεχόμενος ειδική περίθαψη στο Ισραήλ.

Σήμερα η Εκκρησία έχει πάνω από 1000 μέρρα από τα οποία το 35% είναι, πρώην Μουσουήμαιοι.

Οι δράστες δεν βρέθηκαν ποτέ και άρρηλοι Χριστιανοί εργάτες έχουν δεχθεί επιθέσεις από κακοποιοούς ή απαγωγείς.

**EVANGELICALS NOW:
DECEMBER 2018**